

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

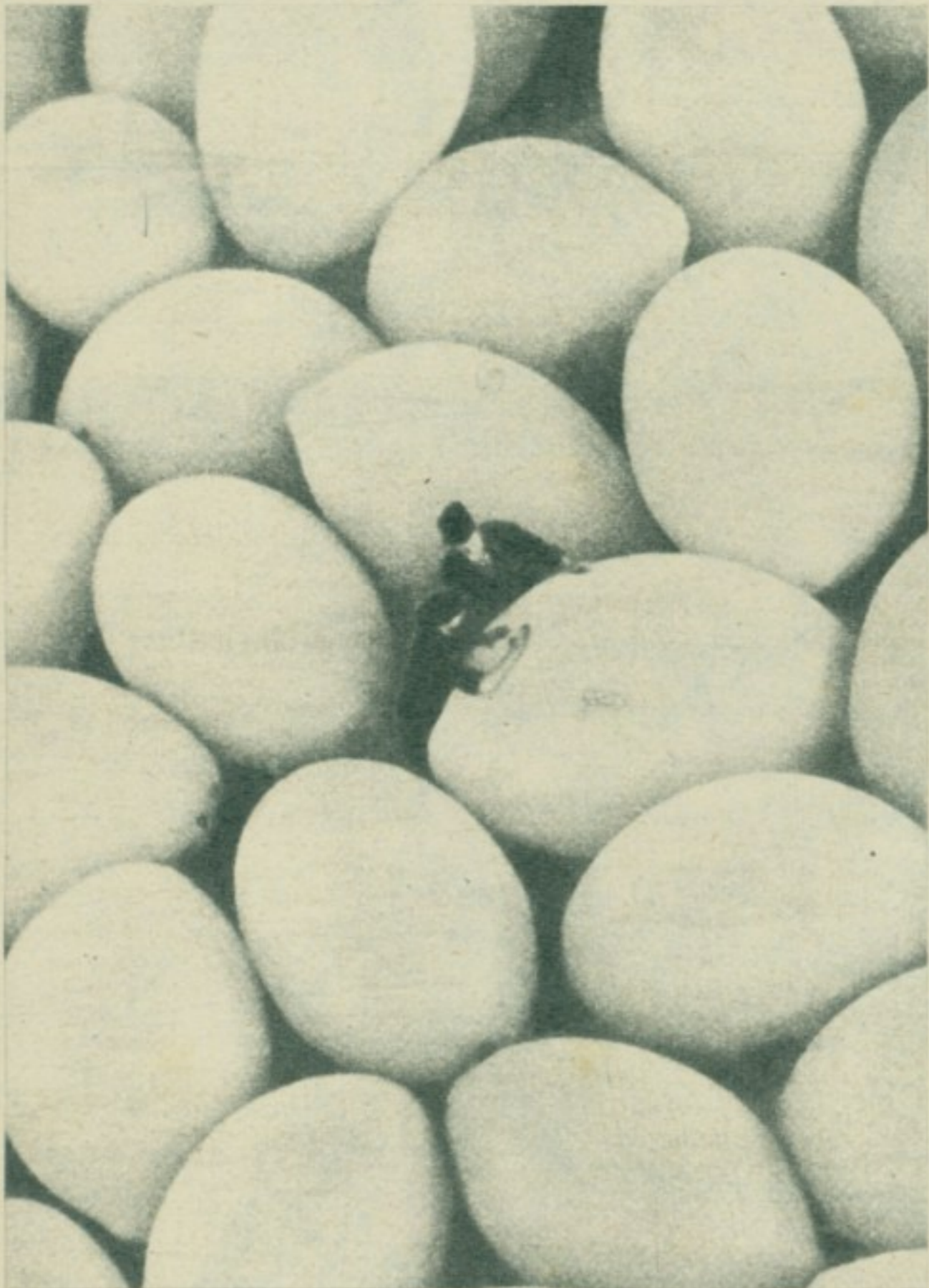
1
ДИНАР

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
930
24. X 1969.

ИЗЛАЗИ СРЕДНОМ

ЛЕТЕЋЕ ДИЊЕ. — Ове циновске диње нису од гајене на пољу. То су у ствари гумене радио-сонде које су у Казану израђене за разне институте Академије наука СССР. Радио-сонде се користе за мерење температуре, влаге и притиска у вишим слојевима атмосфере и струјања у њој.

РАЗОЧАРАНИ НАВИЈАЧИ. — Шта све не могу да учине темпераментни навијачи! Када су љубитељи фудбала у италијанском граду Казерти сазнали да је због потплаћивања и лажираних утакмица њихов фудбалски клуб преведен у нижу лигу, подигли су праву буну. Сви су се, као по договору, искупили испред зграде управе клуба, у којој се налази и спортска кладоница, и заузели је на јуриш. Од намештаја нису ништа дирали али су зато уништили све књиге за финансијско пословање и исцепане листове расули по улици.

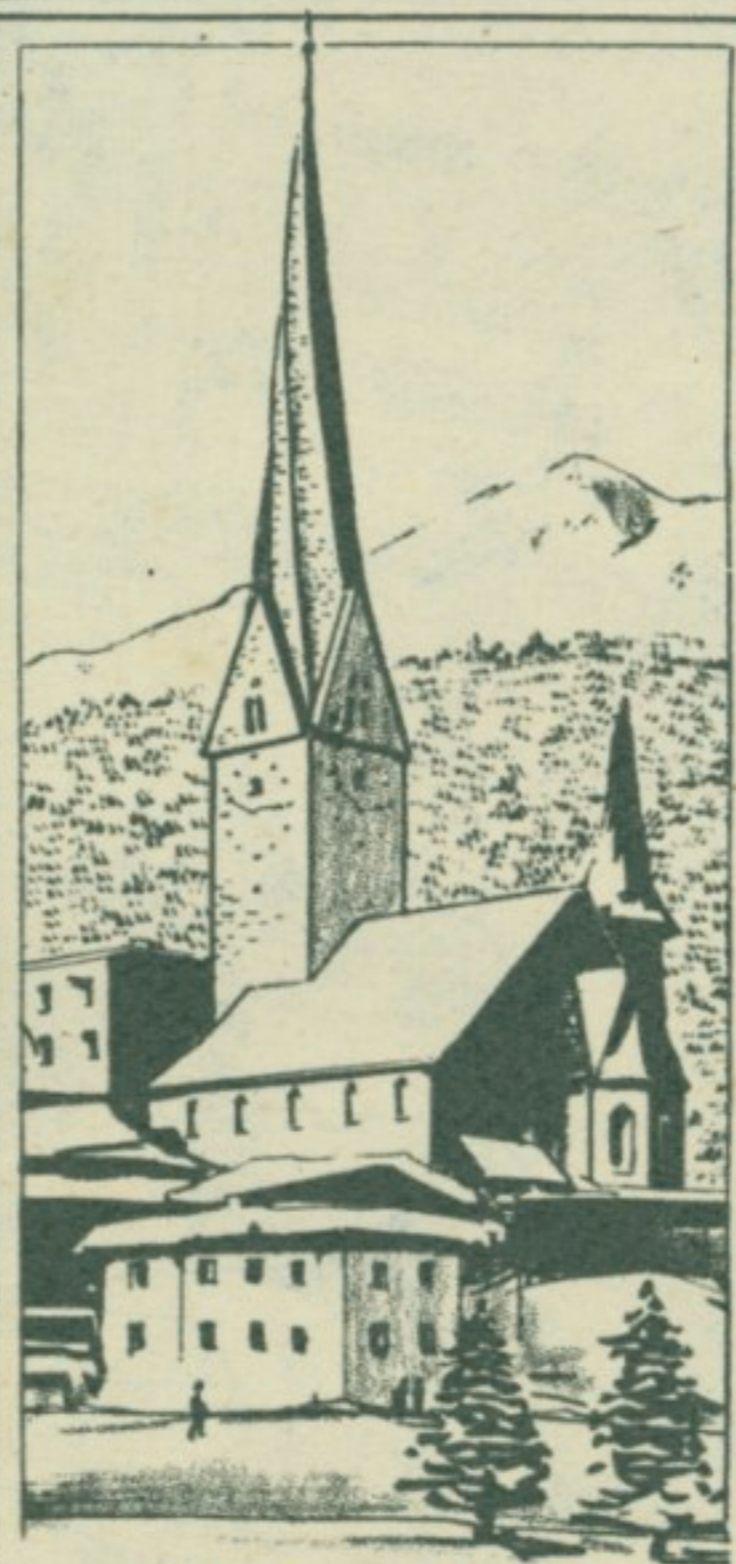
ГРАД-УБИЦА

ГРАД КРУПАН КАО ДЕЧЈА ГЛАВА СРУШИО СЕ НА МОРАДДЕБАД (ИНАДИЈА) 30. АПРИЛА 1888. И УБИО 230 ОСОБА.

ВРЕТА МОРСКОГ РАЧИКА
ЗВАНОГ ОПОСУМ
ИМА ОЧИ НА РЕПУ.

Вероватли или не!

ТОРАЊ

ОВЕ ЦРКВЕ У ДАВОСУ (ШВАЈЦАРСКА), ПОДИГНУТЕ ПРЕ 500 ГОДИНА, ОД ЈАКОГ СУНЦА УВИО СЕ У СПИРАЛУ.

НАЈМАЊА БИЉКА КОЈА ЦВЕТА

PILOSTYLES THURERI, КОЈА РАСТЕ КАО ПАРАЗИТ НА ШИБОУ ДАЛЕКА, ИЗГЛЕДА КАО СИТНО ЦРНО ЗРНЕЉЕ. СВАКО ТАКВО ЗРЊЕ У СТВАРИ ЈЕ ЗАСЕБНА БИЉКА.

ШЕДРОК СИМПСОН

(1848-1912)

ДЕКАН ЗАДКИНОВОГ КОЛЕѢА У СЕВЕРНОЈ КАРОЛИНИ (САД). ИЗАБРАН ЈЕ НА ТО МЕСТО АОК ЈЕ БИО СТУДЕНТ У ТРИНИТИ КОЛЕѢУ. ГОДИНЕ 1883. ПОСТАВЉЕН ЈЕ ЗА ПРОФЕСОРА БИОЛОГИЈЕ НА КОЛЕѢУ У ЗАПАДНОМ МЕРИЛЕНДУ И ТЕК ПОСЛЕ ТОГ НАИМЕНОВАЊА ПОЧЕО ЈЕ ДА СТУДИРА ПРИРОДНЕ НАУКЕ.

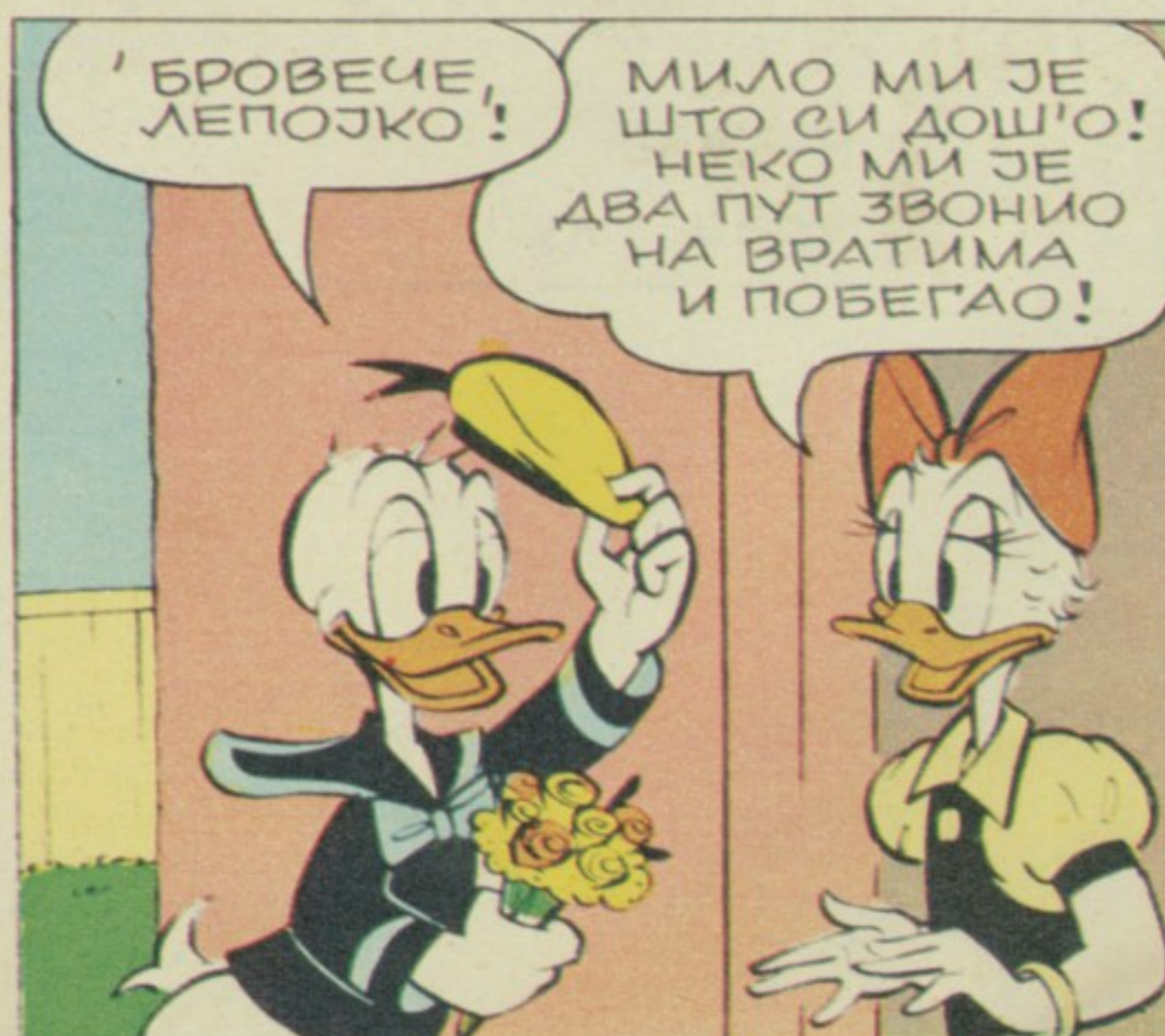
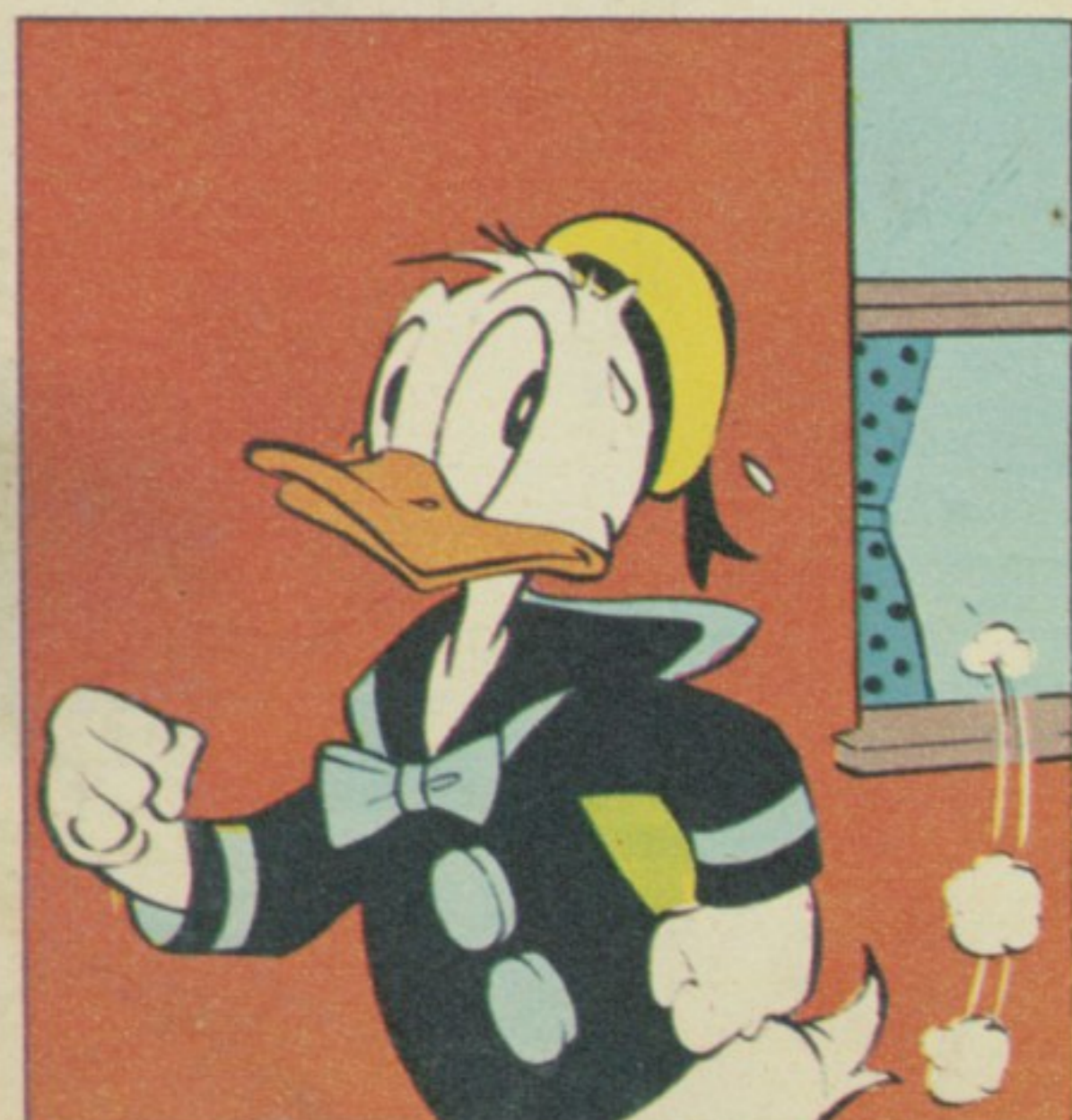
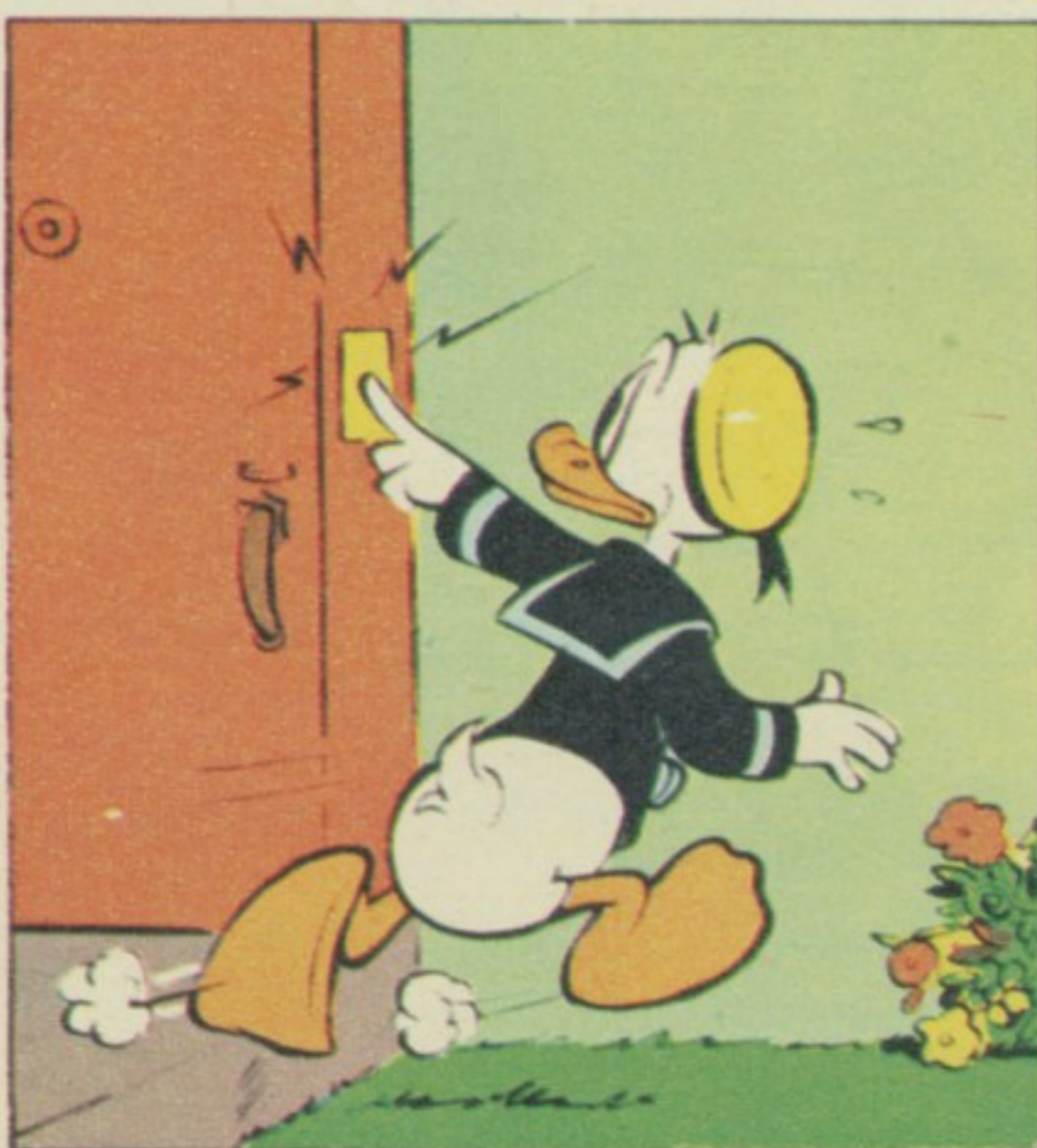
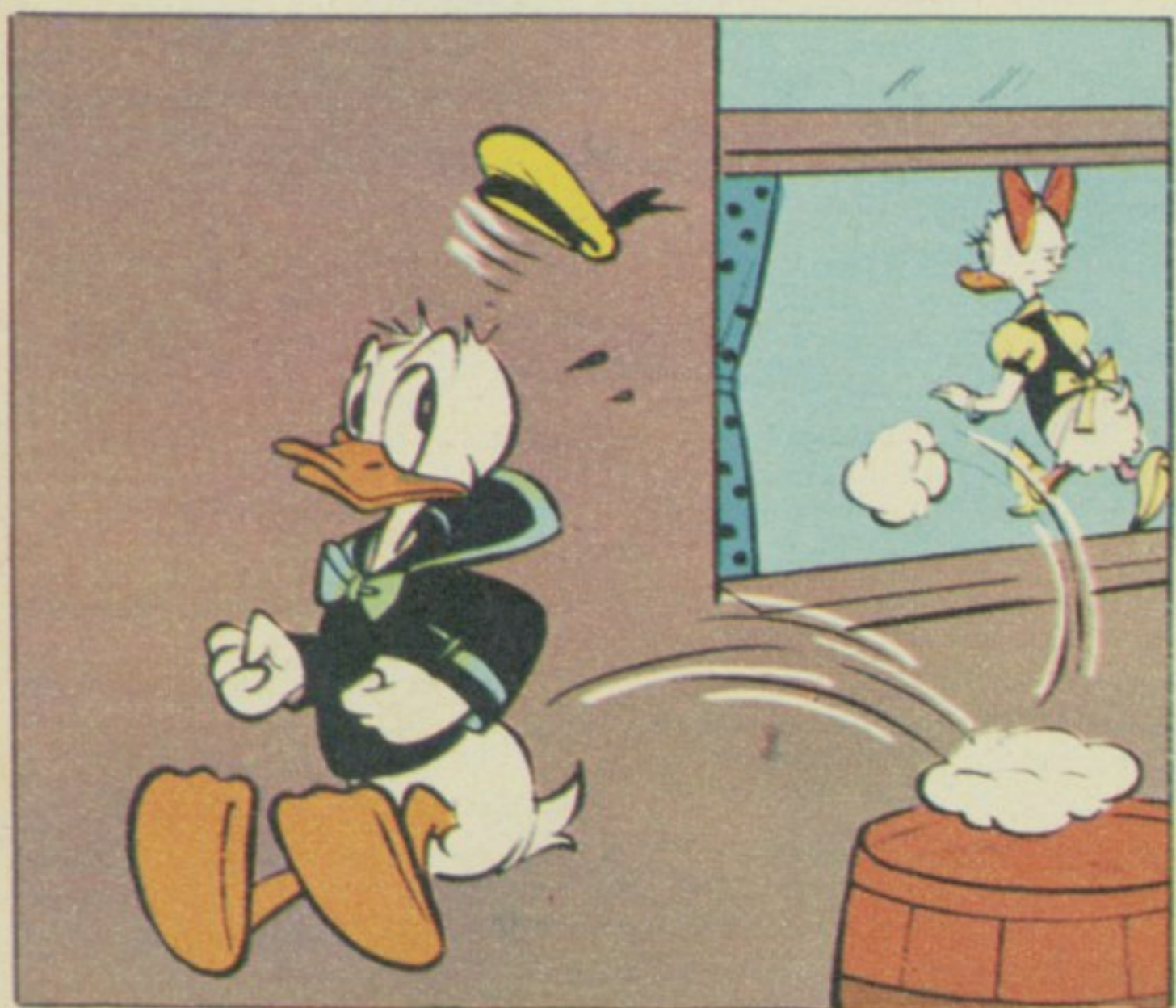
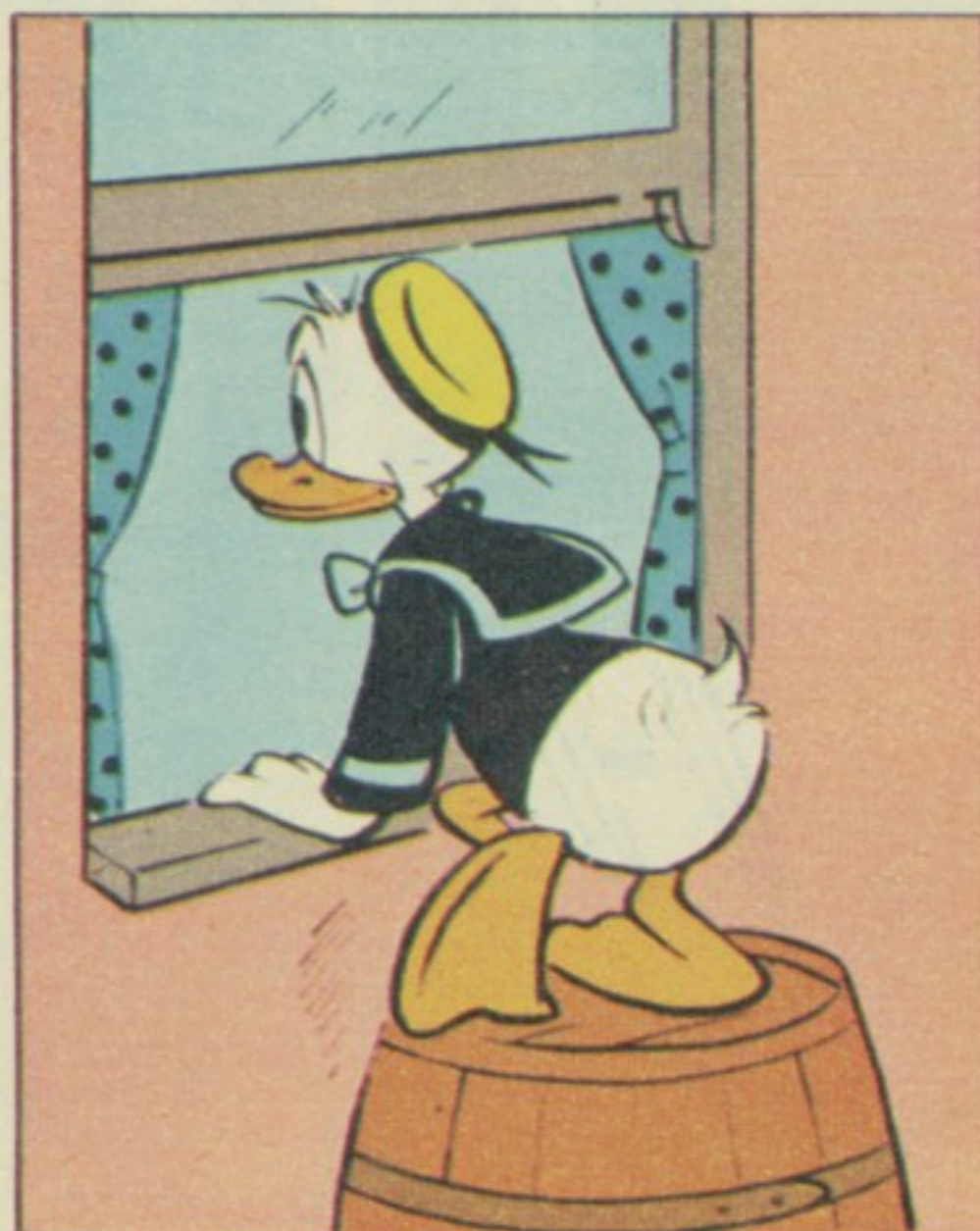
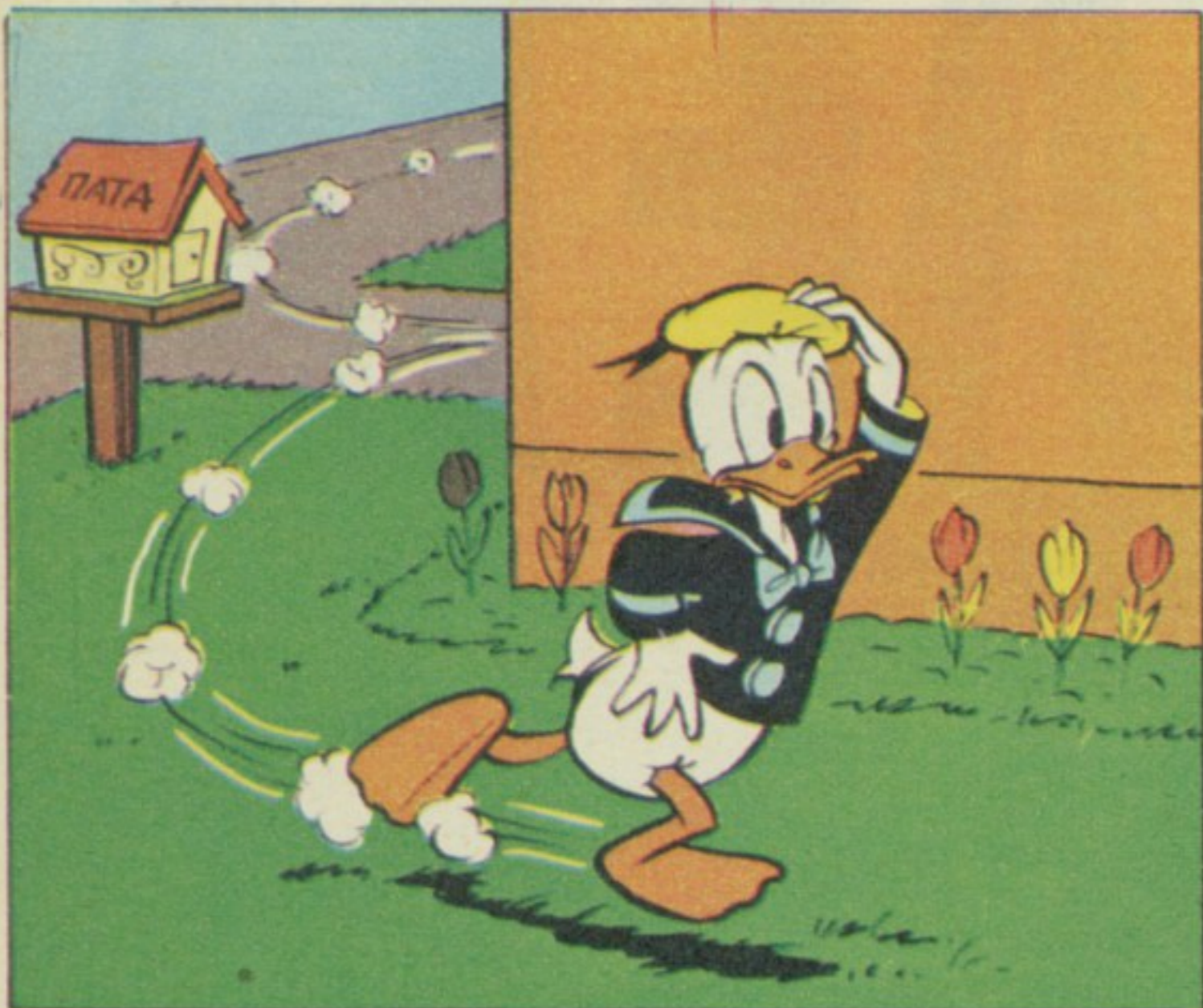
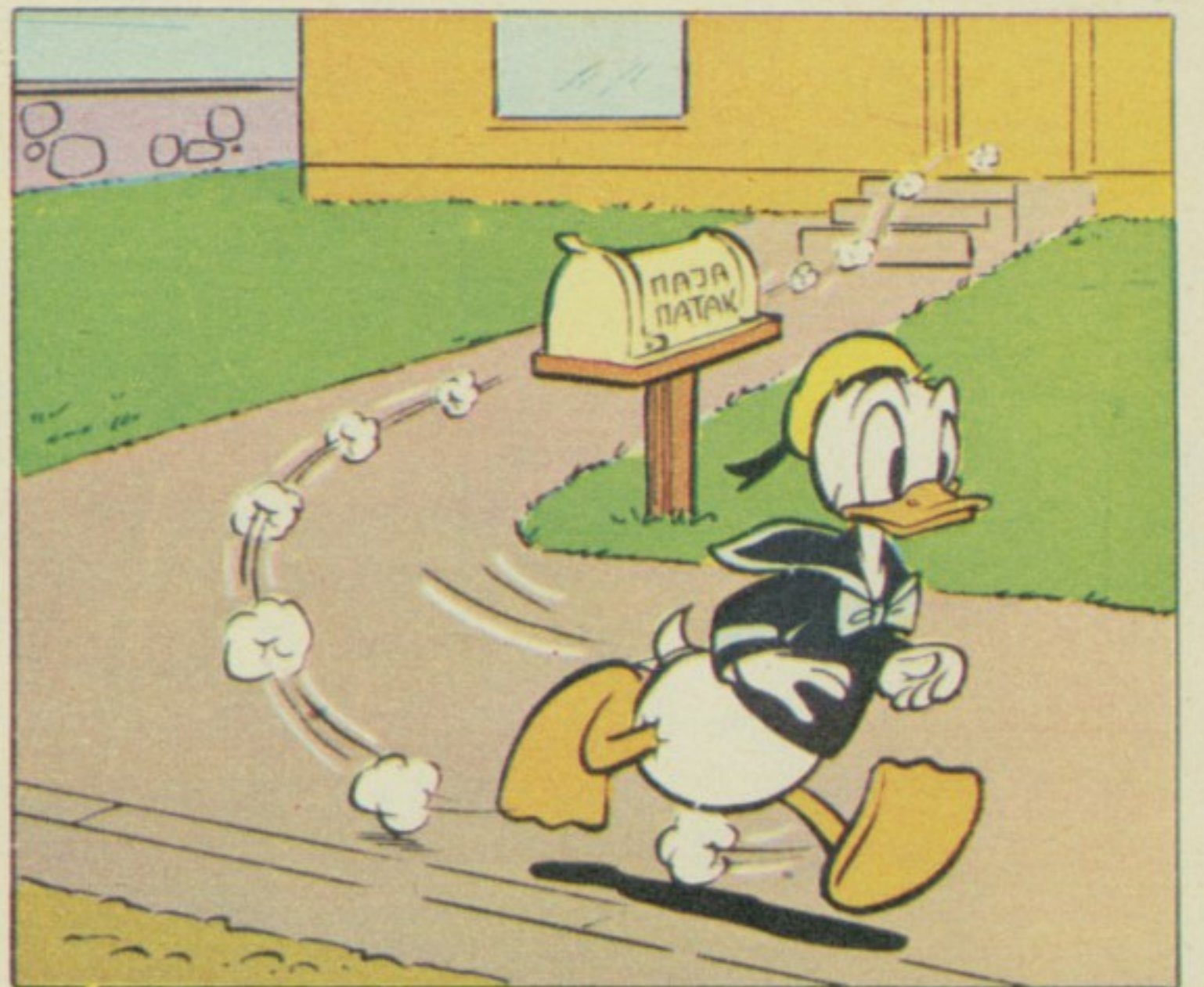

СВЕ КУТЛАЧЕ ЗА СУПУ

КОЈЕ ЈЕ ОД ЈЕДНОГ КОМАДА ДРВЕТА ИЗРАБИВАО ЈЕДАН РЕЗБАР У ДОРЪЕМ КОНГУ ИЗГЛЕДАЈУ КАО ДА ИМАЈУ ПОЛОМЉЕНУ ПА ОПРАВЉЕНУ ДРШКУ ЈЕР ЈЕ КАШИКА КОЈА МУ ЈЕ СЛУЖИЛА КАО УЗОР СТВАРНО БИЛА ПОЛОМЉЕНА И ОПРАВЉЕНА.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

УКЛЕТА

На самом врху највише планине острва Хаити уздиже се „осмо светско чудо“, тврђава Ла Ферииер. Издајека, са пучине, она личи на камен израстао из планине, на чудесну игру природе. Али, што се ближе прилази луци Ка Хаитијен, огромна стена добија одређенију форму и путник остаје без даха: као у облацима, указује се гигантска тврђава у облику лађе чији је прамац окренут мору.

Онога ко се потруди тешким планинским путем до Ла Ферииера, очекују још већа изненађења: огромне дворане, бескрајни ходници, тајни излази, дубоки неприступачни подруми, тајанствене подземне одаје. Не постоји на свету ниједна средњовековна тврђава која по необичном положају, величини и тајанствености може да се упореди са овом лађом од камена.

Па ипак, она није изграђена у средњем веку већ пре само 150 година, а 30.000 људи жртвовано је да би се њени зидови подигли. Тврђава подсећа Хаићане на њиховог црног краља Анрија I.

Високи црни слуја

Хаити, једно од Антилских острва у Средњој Америци, открио је Кристифор Колумбо 1492. године и назвао га Еспањола. Шпански конкистадори одмах су истребили већи део индијанских домородаца а као радну снагу довели из Африке црначко робље. У XVII веку велики северозападни део острва постаје француска колонија.

Под утицајем француске револуције црнци и мулати на Хаитима побунили су се 1792. године против својих

господара. Побили су многе од њих, али нису успели да стигну до градова. Вође побуне су погубљене а устанак угушен.

Анри Кристоф није учествовао у побуни. У граду Ка Франсоа радио је у хотелу „Код круне“ и добро зарађивао, бавећи се помало и кријумчарењем рума. Ту је упознао луксузан живот богатих белих плантажера који су се у овом отменом локалу састајали, разговарали, играли билијар. Ту је научио лепе манире, слушао разговоре о политици, посматрао и ћутао. На црнога келнера нико жив није обраћао пажњу.

Једнога дана, високи црни слуга изненада је нестало. Узалуд су га тражили. Анри Кристоф отишао је у хаићанску дунглу и пришао побуњеницима који су под командом црног генерала Тусена Увертира покушавали да за све црнце на острву изборе слободу.

Кобна џребара

Наполеон није био расположен да с Тусеном, који је 1801. године постао доживотни гувернер Хаитија, дели власт на острву. Због тога он на Хаите шаље експедициони корпус од 35.000 људи под вођством генерала Леклерка, свога зета.

Леклеркова флота допловила је до Ка Франсоа и затражила слободан улаз у луку. Командант града, а то није био нико други до Анри Кристоф, одбио је да дозволи изда. Тада је Леклерк прибегло сили и 5. фебруара 1802. искрцао на острво 15.000 војника.

Анри Кристоф пружио је очајнички отпор. Топови из градских тврђава тукли су француску флоту али нису успели да спрече искрцава-

ње. Анри Кристоф је тада запалио град и Ка Франсоа, једно од најлепших места на Антилима, ускоро се претворио у прах и pepeo.

Французи су ипак изишли из овог сукоба као победници, али су морали да објаве општу амнестију и укину ropcтво. Анри Кристоф постао је бригадни генерал. Једно кратко време владао је мир.

А онда су Французи направили кобну грешку. Један француски генерал позвао је Тусена, кога су на Хаитима обожавали као првог бога, на свечану гозбу. Овај је отишао без телесне гарде, био ухапшен, стрпан на ратни брод и тајно одведен у Француску где је умро као суђањ у једној од најозлоглашенијих француских тамница. Одмах после тога, Наполеон је наредио да се на Хаитима поново уведу ropcтво.

Као одговор, на острву је букнуо рат а на страни црнаца налазио се и неочекивани савезник — жута грозница — која је десетковала француску војску. И сам генерал Леклерк пао је као њена жртва. Крајем 1803. године последње француске трупе напуштају Хаити. Најзад, слобода.

Црни генералисимус Жан-Жак-Десалин, који је наследио Тусена, објавио је независност слободне државе и крунисао се за цара, 2 дана после Наполеоновог проглашења за императора. Први потез новог цара било је погубљење свих белаца на острву.

Краљ Анри I

Анри Кристоф остао је на северном делу Хаитија као гувернер обновљеног града Ка Франсоа који је променио име у Ка Хаитијен. Већ тада он је почео да сања о неосвојивој тврђави која би одолела сваком нападу, јер је био опседнут мишљу да

ИЗ НАЈВЕЋЕ ТВРЂАВЕ НА СВЕТУ НИКАДА НИЈЕ ИСПАЉЕН НИЈЕДАН МЕТАК.

ТВРЂАВА

ће се Французи кад тад вратити.

Само две године трајао је мир на Хаитима а тада су се мулати са југа побунили против Десалинове тираније и убили га. Анри Кристоф, на челу црнаца са севера, кренуо је у освајање читавог острва. Мулати су га сачекали испред капија своје престонице Порт о Пренса. До битке, међутим, није дошло јер се Кристоф, мада јачи, из непознатих разлога изненада повукао и мулатима оставио јужни део Хаитија а сам се вратио на север. Марта 1811. године крунисао се за краља Анрија I.

Тада је почело грађење гигантске тврђаве по пројекту архитекте мулата Беса. Наравно, краљ је планове студирао заједно с Бесом, критиковао их, одбацавао, мењао. Ништа му није било довољно лепо, довољно јако и величанствено.

Бес је успео да оствари за мисао свога владара и направи тврђаву по његовој жељи и укусу. Просто је невероватно како су у оно време, огромни камени блокови ношени до врха планине, на преко 1000 метара висине изнад мора! Хиљаде и хиљаде људи готово пуне две деценије теглило је од јутра до мрака. Људске жртве биле су огромне и сваки педаљ који води до Ла Ферријер могао би да се покрије лешевима оних који су ту оставили животе.

Сирељан је сваки шрећу

Димензије тврђаве су фантастичне. Зидови су високи између 30 и 40 метара а дебели пуних 10. Грађевина, у облику лађе окренуте према северном магнетском полу, дугачка је 200 а широка 150 метара. На неким ме-

стима она достиже висину и од читавих 86 метара!

Наоружање ове „лађе међу облацима“ могло би да снабде читаву једну флоту. Прича се да је Анри Кристоф довукао на тврђаву 365 топова, по један топ за сваки дан у години. Прича се такође да је једнога дана Анри I посматрао како се стотинак људи узалуд упиње да дигне тежак топ. Не могавши даље, људи пустише уже. Краљ одмах издаде наређење да се стреља сваки четврти човек. Остали стадоше потезати конопце, али се топ не помаче. Краљ тада нареди да се стреља сваки трећи. После тога, у смртном страху, преостали извукоше топ на брдо.

Хиљаде и хиљаде ђулади и тоне барута смештено је у подруме тврђаве. Огромна цистерна за скупљање кишнице требало је да обезбеди воду за пиће која је затим сложеним системом цеви снабдевала све одаје. Краљева идеја била је да у случају непријатељског напада склони у тврђаву сав свој народ и на тај начин издржи и најдуже, вишегодишњу опсаду. То, наравно, није било изводљиво, али нико није имао храбрости да му се супротстави.

И, каква иронија судбине! Никада ниједан хитац није испаљен са тврђаве Ла Ферријер. Тврђава подигнута сузама и крвљу није доживела своје ватрено крштење! Легенда каже да је једино таче испалио сам краљ, када је кроз дурбин угледао неког радника како се одмара уместо да ради.

**Самоубиство
злаћним
мечима**

Седамнаесте године своје владавине, 1820. Анри I пао

је у постељу делимично парализован. На ту срећну вест народ се дигао против тираније. Кад је схватио да му нема спаса, Анри се затворио у собу узевши у обе руке по један револвер напуњен златним мецима. Једну револверску цев упро је владар себи у груди а другу у слепоочницу. Оба ороза притиснуо је истовремено. То је био краљ Анрија I, краља Хаитија. Прича се да је његов леш бачен у јаму пуну креча, тако да га никада нико није нашао. Данас се на том месту уздиже мали камени споменик.

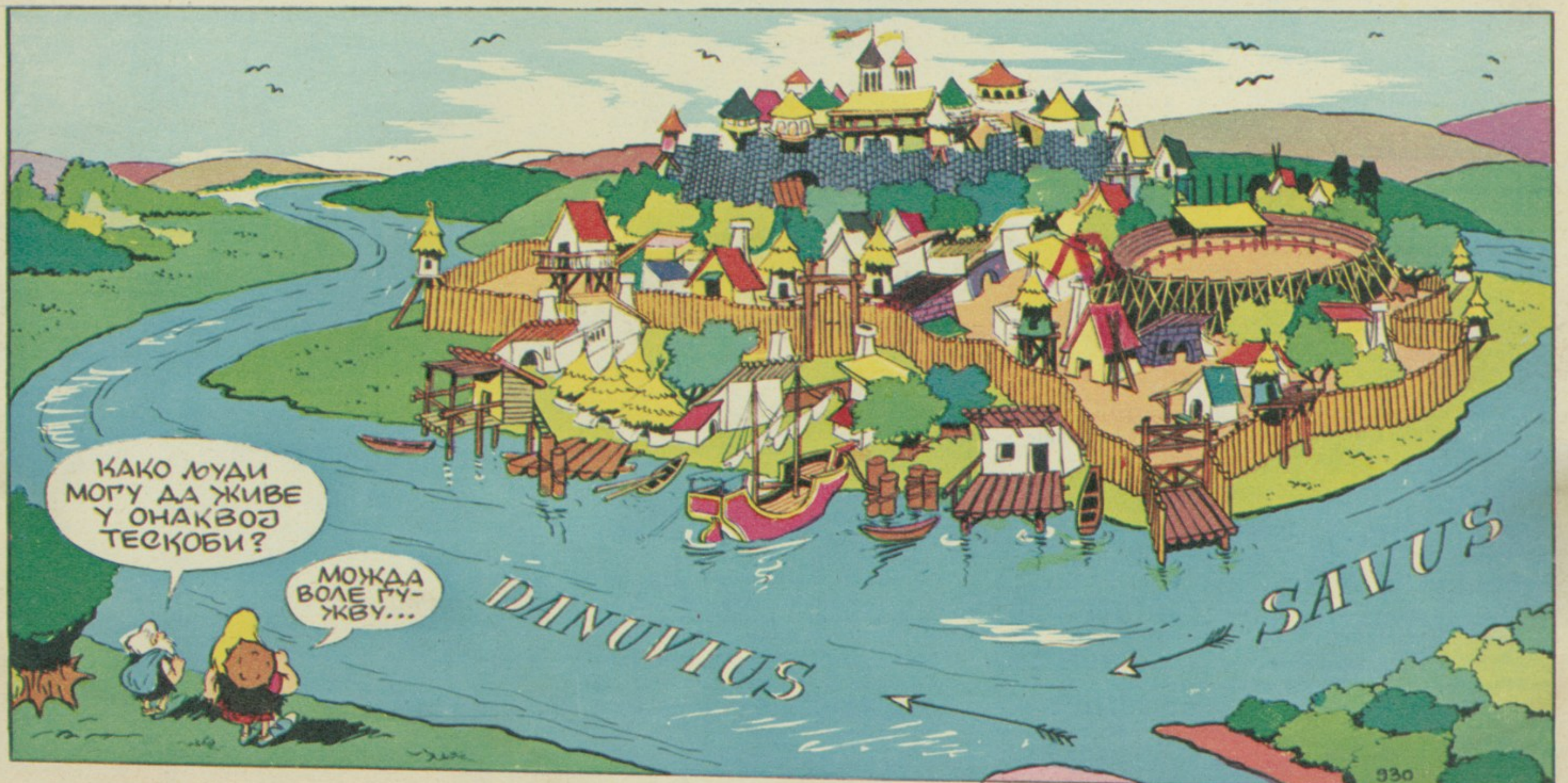
После Анријеве смрти ујединила су се оба дела Хаитија. Злогласна тврђава напуштена је и остала је пуста близу 100 година. Дуго времена посећивали су је само малобројни авантуристи, тражећи баснословно благо које је, говорило се, Анри I зазидвао у некој одаји. Кружиле су приче о фантастичној суми од 30 милиона долара, али ником није пошло за руком да у тврђави пронађе ни пребијену пару.

Данас Ла Ферријер представља туристичку атракцију и тек сада почиње да се одујужује Хаитијанима, доносећи им велике приходе од туризма.

Бурна историја острва Хаити и даље траје. На челу хаитанске републике налази се од 1957. године животни председник и диктатор црнац Франсоа Дивалије, лекар по занимању. Њега је довео на власт један војни удар и од тога дана он је политички, државни и верски „поглавица“ острва. Становништво Хаитија живи у беди, 90% је неписмено, а Папа Док (Тата Доктор), како себе од милоште зове Дивалије, толико је омрзнут да нигде не сме да макне без блиндираних кола и до зуба наоружане пратње.

Б. Д.

ПАМЕТНЕ СВИЊЕ

ВАШЕКОВА САПУТНИЦА, ЦРНА КРМАЧА ШМУРЛА, ВУЧЕ КОЛИЦА У КОЈИМА СЕДИ ЊЕН ДРЕСЕР.

Фанфаре су огласиле почетак представе чехословачког циркуса „Праг“: за дресером Франтишком Заплеталом у циркуску арену утрчала су четири његова питомца. Гледаоци су били изненађени — никад досад нису имали прилике да виде дресирани свиње. Како је дугогодишњи циркуски артиста дошао на идеју да увежба тачку с њима?

— Сигуран сам да до сада у Европи још нико није успео да дресира свиње — прича Франтишек Заплетал. — Сумњам да је то икоме у целом свету пошло за руком. Иначе, само су Румуни пре Југословена видели моју тачку. А ево како је почело. Пре три године позвао ме је директор нашег циркуса и рекао да створим нешто што свет још није видео. И ето, ја сам дресирао свиње. Не само то, нико досад није дресирао дивљег вепра, ја сам и то успео — видели сте Винцека. Необично сам поносан и на Вашека који уме да игра валцер. Не баш сасвим добро, али ипак се уклапа у тактове лагане музике. * * * * *

КАРЕК И ПЕПИК, БЕЛЕ СВИЊЕ, УВЕК СУ СПРЕМНЕ ДА СЕ КЛАЦКАЈУ. ИПАК, ТОЛИКО ПАМЕТНЕ НИСУ ДА ТО РАДЕ САМЕ, ВЕЋ ОЧЕКУЈУ ПОМОЋ ОД ДРЕСЕРА.

БЕЛА СВИЊА КАРЕК, ПОПЕЛА СЕ НА ЉУЉАШКУ, ДРЕСЕР ФРАНТИШЕК ЗАПЛЕТАЛ УШАО ЈЕ ЗА ЊОМ И ИГРА ЈЕ ПОЧЕЛА НА ВЕЛИКО ЗАДОВОЉСТВО ПУБЛИКЕ.

ЦРНИ ДЕБЕЉУШНИ ВЕПАР ВАШЕК, ОСИМ ШТО ЗНА ДА ИГРА ВАЛЦЕР, НАУЧИО ЈЕ И ДА КОТРЉА БУРЕ.

1963.
ГОДИНЕ,
ПОРЕД
МНОГИХ
"БИТ"
ГРУПА,
ПОЈАВЉУ-
ЈУ СЕ И
"КИНКСИ"...

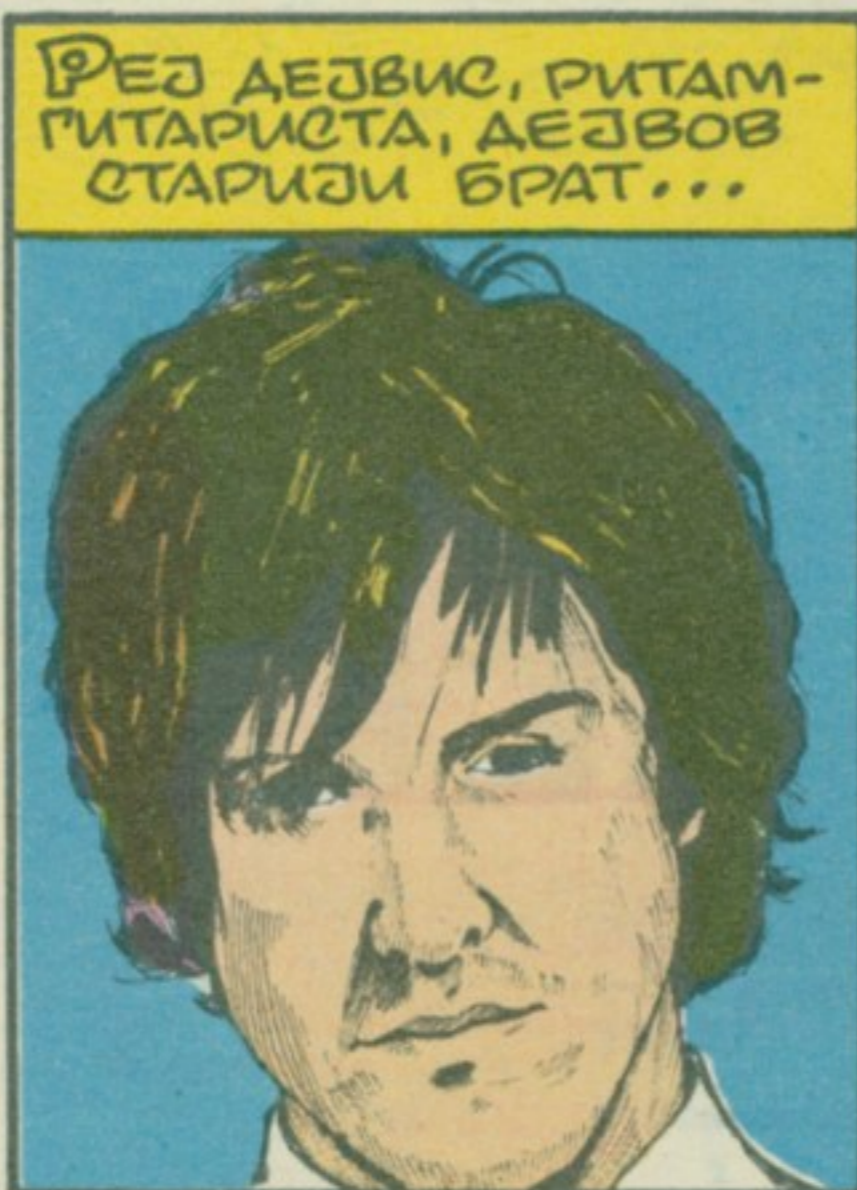
ПИТ КВЕИФТ,
БАС-ГИТАРИСТА,
НАПРИВЛАЧНИЦИ...

МИК ЕЗВОРИ, БУЉНАР,
КОМЕ ЈЕ РИТАМ
У КРВИ...

ДЕЈВ ДЕЈВИС,
СОЛО-ГИТАРИСТА,
ДОН ЖУАН
ГРУПЕ И...

РЕЈ ДЕЈВИС, РИТАМ-
ГИТАРИСТА, ДЕЈВОВ
СТАРИЈИ БРАТ...

СВОЗИМ
ПРВИМ
ПЕСМАМА
"ВИСОКА
СЕЛИ"
И "ЈОШ
МЕ
ЖЕЛИШ"
НЕ ПОСТИ-
ЖУ ВЕЉИ
УСПЕХ,
АЛИ...

ПЛОЧЕ
"СТВАРНО
СИ МЕ
ОСВОЈИЛА",
"ВИДИ МОЈ
ПРИЈА-
ТЕЉА"
И "СУНЧАНО
ПОПОДНЕ"
ИЗДИЖУ
ИХ У САМ
ВРХ ТОП-
ЛИСТЕ...

ПОРЕД ТОГА ШТО СНИМАЈУ
ПЛОЧЕ, "КИНКСИ" НАСТУПАЈУ
НА ТЕЛЕВИЗИЈИ И ПОЗОР-
НИЦАМА ШИРОМ СВЕТА А
СНИМАЛИ СУ И ЈЕДАН
ФИЛМ...

ЈЕДНО ВРЕМЕ СЕ НИСУ ПОЈАВ-
ЉИВАЛИ, МАДА НИСУ ПРЕСТАЈА-
ЛИ ДА РАДЕ...

РЕЈ, ВОЂА ГРУПЕ,
ПИШЕ ПОП-ОПЕРУ
"АРТУР"...

... А ЊЕГОВ БРАТ ДЕЈВ
АРАНЖМАН. САМА ГРУПА
ИЗВЕШЉЕ ВЕЉИ
МУЗИЧКИХ НУМЕРА.

КАКО САМ ПОЧЕЛА ПЛИВАМ ОД ПЕТЕ ГОДИНЕ

Сваког дана препливам 10 километара

Није нимало случајно што је пливање мој спорт, рођена сам поред самог Охридског језера. Од најранијег детињства вода ме је привлачила, па сам желела да што пре научим да пливам и што даље отпливам. Била сам пресрећна кад сам у петој години први пут сама запливала. Касније ме је старији брат Дики наговорио да почнем са активним пливањем и припремама за такмичење и тако сам већ у деветој години постала пионирски првак Македоније. Мој први тренер био је Лека Радић.

Риба — девојка

Пливање је за мене одувек било забава, па ми ни дуготрајни тренинзи нису представљали тешкоће. Са пуно воље и љубави скакала сам у воду у којој сам се осећала сигурније него на сувом. Дуго година плivala сам на кратким стазама и после трке често сам зажала што се све тако брзо завршило. Желела сам да пливам што дуже, што више. Мој циљ нису били изванредни резултати и брзо пливање већ сам једва чекала да пливам маратон.

Прилика ми се указала 1962. године кад се одржавао први пливачки маратон на Охриду. Мој брат Дики се припремао за ту напорну трку. У то време имала сам 18 година: тек што сам се утала. Успела сам некако да

Дикија и тренера убедим како сам одрасла и способна да пливам маратон. Тако ми се остварио давнашњи сан. Најзад је дошао маратон, оно што мени одговара и од тада сам се тој дисциплини сва посветила.

Док ми је пливање на кратким стазама било лако и забавно, маратон и тренинзи често су ми представљали ужасан напор, али победиле су воља и љубав према води. Дневно пливам по више километара и тек после неколико часова се заморим, али и тај замор је пријатан.

Од мог првог учешћа у маратону шест пута сам плivala на стази Капри — Напуљ и увек је све ишло како треба, али сам ове године лоше прошла.

Тврдоглава Атина

Пред сам почетак трке сам се разболела. Ипак, стартовала сам јер сам се дуго припремала, па ми је било жао да све то упропастим. Мислила сам да ће све проћи добро. Али, на моју несрећу ја сам имала високу температуру, а море веома ниску, а поврх свега још и високи таласи. Готово сви учесници одустали су још пре старта. Међу њима је било доста и мушкараца.

Ја сам била тврдоглава и почела сам да пливам према Напуљу. Док сам секла високе таласе, мислила сам: „Морам издржати, не смем одустати“. То је било све

чега се сећам. Изнели су ме онесвесћену из мора... Значи, одустала сам. То је био шок за мене. Неки су ме осуђивали због тога, али су околности довеле до те ситуације па сам морала одустати.

И данас тврдим: сигурно бих и поред болова и температуре стигла на циљ да се нисам онесвестила.

То кажем јер знам да имам снаге и могу још дуже да пливам, јер на тренинзима обавезно прелазим десетак километара дневно.

Тако сам у Бејруту, опет по веома лошем времену, плivala непрекидно 17 часова и све време повраћала услед изванредних напора, али нисам одустала. Била сам једна од ретких који су стигли на циљ.

Један сан је остварен

Нас маратонце увек прати лоше време и на то смо навикли. Сан свих нас је ипак да препливамо канал Ламанш и моје припреме су биле дуге и веома скупе. У томе ми је помогао лист „Илустрована политика“. Отишла сам у Енглеску и моји практици су ме бодрили 20-так дана да не одустанем због лошег времена, а онда су и они одустали и вратили се кући. Психички сам била скоро уништена и тако сам се осећала све време док сам плivala

Поред мене су у чамцу били лекар Весна Ђурђевић и

новинар Славко Лазаревић, који су ме бодрили, а после 8 часова пливања је Славку изгледа досадило, па је почео да пеца. Једном је бацио удицу у мом правцу и мало је недостајало па да мене упеца. Тако је могло да се деси да због тога раније завршим препливање Ламанша.

Пливање ме и поред свих

напора чини срећном и желела бих да што више младих плива. Срамота ме је што мој син Новак има пет година а не зна да плива. Учинићу све да и он почне да тренира пливање. Треба само да буде спреман да се лиши многих других задовољстава, па успеси сигурно неће изостати.

Атина Бојаџи

Атина Бојаџи у Лондону после препливавања Ламанша: 9. септембра 1969. у рано јутро она је запливала са француске обале, од рта Гри Не, према Доверу на енглеској обали. Пред њом је био дуг пут — 33 километра! Па ипак, она је победила све: и хладно море и таласе, нападе медуза и тренутке малодушности. За 13 часова препливала је Ламанш и тако постала прва Југословенка којој је то пошло за руком.

БММ И БУМ

JOE MUSIAL

МОЖЕ ЛИ ПРОФЕС

МЕСТО РАЗГОВОРА:

Канцеларије Мирјане Радуловић психолога Основне школе „Сутјеска“ у Земуну.

У РАЗГОВОРУ УЧЕСТВУЈУ:

Мирјана Радуловић, психолог
 Наталија Дракулић, професор српскохрватског
 Јованка Јовановић, наставник физике
 Зоран Трифковић, ученик VI-2
 Петар Шарац, ученик VI-2
 Влада Лазаревић, ученик VI-2
 Ђорђе Станковић, ученик VII-2
 Оливера Бибић, ученик III-4 IX београдске гимназије, иначе бивши ђак Осн. шк. „Сутјеска“

На молбу „Политикиног забавника“ разговарало се искрено о томе догађа ли се да неки професор мрзи неког ученика.

Ученик Зоран (каже Наталији Дракулић, професору српскохрватског језика): Ја мислим, другарице професор, да ви мене мрзите!

Професор Наталија: Тако ти мислиш и то је твоје право. Објасни зашто то мислиш. Ти знаш да си дуго био мој љубимац.

Ученик Зоран: Сећате ли се једном када смо се мој друг и ја нешто договарали за време часа, а ви нас прозвали да одговоримо на питање. Како да вам одговоримо кад нисмо слушали оно што сте питали? Тада

сте ми дали кеца из српског, и уопште ме од тада мучите. Стално ме прозивате, питате, осећам да ме мрзите.

Професор Наталија: Е, сад ја теби нешто да кажем Зоране. Ти си раније увек био добар ђак, миран на часу, увек знао градиво и моје симпатије су увек биле на твојој страни. Али, постао си недисциплинован и више не знаш онако добро као некад. Ја те не мрзим, али бих желела да будеш онај стари Зоран. Према томе, ако опет будеш учио као раније, наше ће свађе престати и ти

БЕРТО ЈОВАНОВИЋ, ученик II/1 Осн. школе „Прва пролетерска“, из Београда:
 — Просте године, када смо били у првом разреду био је један ђак, понављач, кога нисмо волели. Стално нас је тукао. Можда га ни учитељица није волела.

нећеш мислити да те ја мрзим. А верујем да ће се сви сложити са мном да сваки професор мора да тражи од свог ђака да буде добар.

Ученик Петар: Ако је тако са Зораном, зашто мене мрзи Дедица (Илија Радошевић, професор физкултуре — наша примедба), он ме баш мучи.

Професор Наталија: Зато сте ваљда њему и мени вицали: Дедица и Бабица! Ви сте нам се ругали, а ја тврдим да вас ни ја ни он не мрзимо. Смем ли ја, пошто сте нас назвали Бабица и Дедица, да тврдим да ви мрзите нас?!

Ученик Влада: ... (Таман је заустито нешто да каже, али се после ове изјаве професорке Наталије предомислио).

Ученик Ђорђе (професору Наталији): Читао сам на часу један лист и ви сте ми га одузели, не док сам читао, већ кад сам га ставио у клупу. Осталим ђацима увек враћате одузете ствари, а мени нисте. Стално ме задиркујете. Кад одговарам кажете ми да слободно могу да читам из свеске јер знате да никада ништа не бележим у свеску. Истина је да треба хватати забелешке у свеску, а да ја то не радим... Али, зашто ми стално говорите да од мене очекујете више него од других ученика у одељењу, па и ја сам само ученик... Јесте, мислио сам да ме мрзите...

УЧЕНИЦИ ЗОРАН ТРИФКОВИЋ, ВЛАДА ЛАЗАРЕВИЋ И ПЕТАР ШАРАЦ И ПРОФЕСОР НАТАЛИЈА ДРАКУЛИЋ.

МИЛАН ОСМАНБЕГОВИЋ, ученик VII-2 Осн. шк. „Ђуро Ваковић“, из Београда:
 — Ја баш нисам некако најбољи, ни са учењем ни са владањем. Наставници ме грде, али ме не мрзе. Никада то нисам помислио. Чуо сам неке ђаке из других школа како причају да их наставници мрзе. Можда је код њих у школи тако.

Професор Наталија: Ти си, Ђорђе, пре свега попустио у учењу. И то много. А од тебе очекујем много више него од других јер ти је мама такође професор српскохрватског, отац ти је лекар, имаш све услове да добро учиш, бистар си и паметан. Не заборави да се оцена поклања само ђаку који није у стању да научи. Ја не кажем да ти желиш да ти поклањам оцену, али ти објашњавам зашто од тебе тражим више него од других.

У току овог живог разговора, у собу је ушла Оливера Бибић, сада ученик III-4 разреда IX београдске гимназије, иначе бивши ученик ове школе. Била је то добра

прилика да се чује нешто о некадашњем спору између Оливере и Јованке Јовановић, наставника физике.

Ученица Оливера: Колико се сећам, другарице Јовановић, ја сам вам раније чак и рекла да ме ви мрзите...

Наставник Јованка: Да, добро се сећаш... Само, колико се ја сећам, теби је била потребна једна оцена за одличан успех и ти си изабрала да то баш буде моја оцена из физике... А ја то нисам прихватила...

Ученица Оливера: Наставнице, сећате ли се кад смо брали парадајз на пољопривредном добру? Моја другарица и ја смо набрале две корпе, а на крају када ви-

ОПОР ДА МРЗИ ЂАКА?

ПЕТАР МИНИЋ, ученик IV-4 Осн. шк. „Јосип Броз Тито“, из Београда:
— Чуо сам једног мог друга како се жали на наставника из ОТО-а. Каже, мрзи га, јер га стално тера да нешто доноси у школу. А баш је тај наставник из ОТО-а добар.

ше „ико није хтео да бере, сви смо почели да се гађамо парадајзом. Није било ученика који се није гађао, али сте ви само мене приметили. На првом следећем часу физике критиковали сте ме како нисам набрала ни два килограма парадајза. Сећам се добро да сте ми рекли: „Могу да замислим каква ћеш ти бити домаћица и како ће твоја кућа изгледати“. Тако сте ми рекли, као да ја ништа не радим...

Наставник Јованка: Да, сећам се тога добро, али сам ја заиста само тебе запамтила да се гађаш парадајзом, па је било по оној народној „ко те ухвати — тај све плати“... Да ли је то једино због чега си мислила да те мрзим...

Ученица Оливера: Не, не-

БОРБЕ СТАНКОВИЋ: „ПА И ЈА САМ САМО УЧЕНИК, КАО И ОСТАЛИ“.

го уопште, по целом вашем понашању према мени. Увек сте налазили неки разлог да ме изгрдите. Увек сте ме прво изгрдили, па сам онда одговарала...

Наставник Јованка: Тада је Дукић имао највише разлога да мисли како га мрзим јер сам њега као паметног нерадника највише грдила, па ипак никад нисам чула да он мисли како га мрзим...

Ученица Оливера: Иначе, ви другарице Јовановић, сматрате како нисте правилно разлику међу децом?

Наставник Јованка: Не,

МИЛИВОЈЕ ПЕШИЋ, ученик IV-2 Гимназије из Косовске Каменице (на екскурзији у Београду):
— Мислим да ме један професор мрзи!

нисам правила разлику међу ученицима...

Ученица Оливера: Наше мишљење је било да сте више волели дечаке уопште, и понеку девојчицу, као Сејицу, на пример!

Наставник Јованка: А које сам то дечаке више волела?

Ученица Оливера: На пример, Марка Кукића!

Наставник Јованка: Да, он је био посебно интелигентан. Тачно је, имала сам своје миљенике. То су, на пример, били: Миодраг Матић, Мирко Видици, Љиљана Јањетовић и још неки. Били су јако вредни и скромни...

ЈОВАНКА ЈОВАНОВИЋ, НАСТАВНИК ФИЗИКЕ И ЊЕНА БИВША УЧЕНИЦА ОЛИВЕРА БИБИЋ ДАНАС СУ ДОБРИ ПРИЈАТЕЉИ.

Оливера Бибић и њена бивша наставница Јованка Јовановић су сад одлични пријатељи. Замолити смо их да прекину разговор јер се

почело говорити о наставницима и њиховим миљеницима, што ће можда бити посебна тема.

Замолити смо и Мирјану Радуловић, психолога школе да нам каже шта она мисли.

Психолог Мирјана: Пре него што ишта кажем, рећи ћу: **ПО ПРАВИЛУ, НЕ ПОСТОЈИ НАСТАВНИК КО ЈИ МРЗИ ЂАКА!**

Иако ћу бити врло опширна, нећу стићи а ни моћи до краја да осветлим овакве тајне у вечитом „рату“ између ђака и професора.

Познато је да се ретко чује од ученика да је пао због незнања већ зато што „профа све редом коси, а мене

ЉУБОМИР ТЛАКЕР, ученик II разреда Средње грађевинске школе, из Београда:
— Овог лета био сам убеђен да ме професорка математике мрзи. Зашто? Па, могла је да ме пита последњег часа и да можда поправам слабу из математике. Овако, пао сам на поправни.

лично не подноси“. Тако се правда неуспех. Пораз је ђаку сношљивији кад за њега нађе оправдање. Зло је у томе што је ђак неспособан за самокритику и почиње да верује како га наставник мрзи. Да тако не мисли, требало би да му укаже његов родитељ, али га и родитељи често оправдавају тиме „што га она вештица мрзи“. Греше. Своје дете учвршћују у уверењу да га наставник мрзи, уместо да подстичу свог мезимца да уложи више напора и труда.

У школу ретко залута наставник који ђаке дели на добре и лоше људе, као да су врлине дар природе. Ако се то догоди, „лоши“ ђаци имају повода да помисле како их наставник мрзи. Ни такав наставник не мрзи неке ученике, већ само грешни што не верује да се они могу поправити, па све своје поправне мере своди на критику: „Од тебе никад ништа неће постати“, „Седи дрво на дрво“, итд. Код таквог наставника ученици обично понављају своје прешке.

Ђак постаје оно што од њега очекујемо. Наставник није свестан да свакодневном критиком нарушава учениково самопоуздање, убеђујући га да је непоправив. То је опет тренутак, пошто нико не жели да буде лош, кад ученик почиње да верује како га наставник мрзи.

Понекад и добар наставник погрешни. Познато је да први утисци о неком човеку доста утичу на формирање мишљења и да се једном стечено мишљење тешко мења. И сад, имате ученика који је већ „обележен“ као лош. Чак и наставници који му не предају обраћају пажњу на њега (за време одмора у школском дворишту, на пример) и ученика чине још нервознијим, несигурнијим, а самим тим и склоним да понавља грешке. Ако такав ученик и реши да да све од себе, али ни после месец дана труда нико не примети промене, онда он стварно почиње да верује да га наставник или наставници мрзе.

Душан Тешић

ДА ЛИ СТЕ КУПИЛИ МОЈУ СВЕСКУ БР. 3? МОЈА СВЕСКА БР. 4 ИЗЛАЗИ 1. НОВЕМБРА!

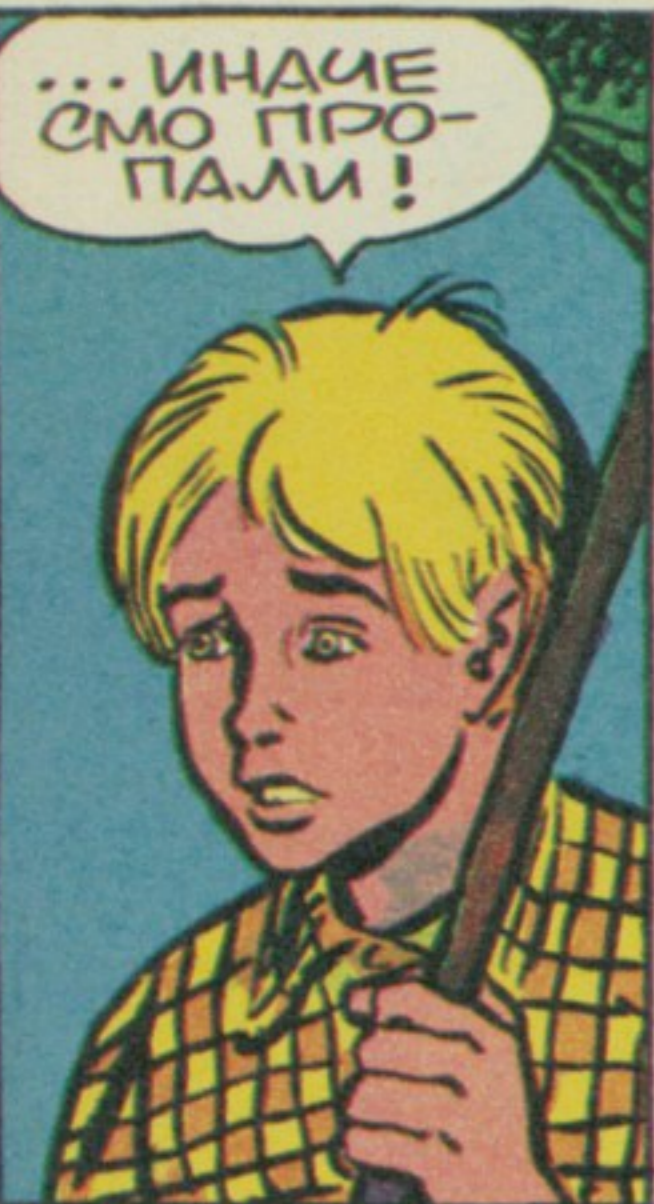
ОДМЕТНИК

МАЛИ ИНДИЈАНАЦ НЕСТРПЛИВО ЈЕ ЧЕКАО ФАРМЕРОVOГ СИНА ДА БИ СЕ ИГРАЛИ...

ХАЈДЕ ДА СЕ ИГРАМО!

НЕ МОГУ! ТАТА И ЈА ИМАМО ПОСЛА...

... ИНДИЈЕ СМО ПРОПАЛИ!

СМИТ, ЊЕГОВА ЖЕНА И СИН ПОЧЕЛИ СУ ДА ЖАЊУ ИАКО СУ ЗНАЛИ ДА НЕБЕ СТИЊИ ДА ЗАВРШЕ ПОСАО...

© 1969 Walt Disney Productions World Rights Reserved

НОРА, ЗНАМ ДА НАШ ОПСТАНАК ЗАВИСИ ОД ЖЕТВЕ И КРИВ САМ ПРЕД ТОБОМ ШТО САМ ИЗГУБИО ДРАГОЦЕНО ВРЕМЕ НА СУБЕЊУ И...

ХЕЈ! ПОГЛЕДАЈТЕ!

ИНДИЈАНЦИ! С ВЕЛИКИМ МОДЕРНИМ ЖЕТЕЛИЦАМА!

СТАРИ АНТОАН ПРИШАО ЈЕ СМИТУ...

АНТОАНЕ! ПОЖЊЕБЕМО СВЕ ПРЕ НО ШТО МЕ СЕЦ ИЗИБЕ!

МОЏИ СУНАРОДНИЦИ КАЖУ ДА СТЕ КАО ВЕЛИКО, СЕНОВИТО ДРВО НА ПРИПЕЦИ, ПРИЈАТЕЉУ СМИТЕ!

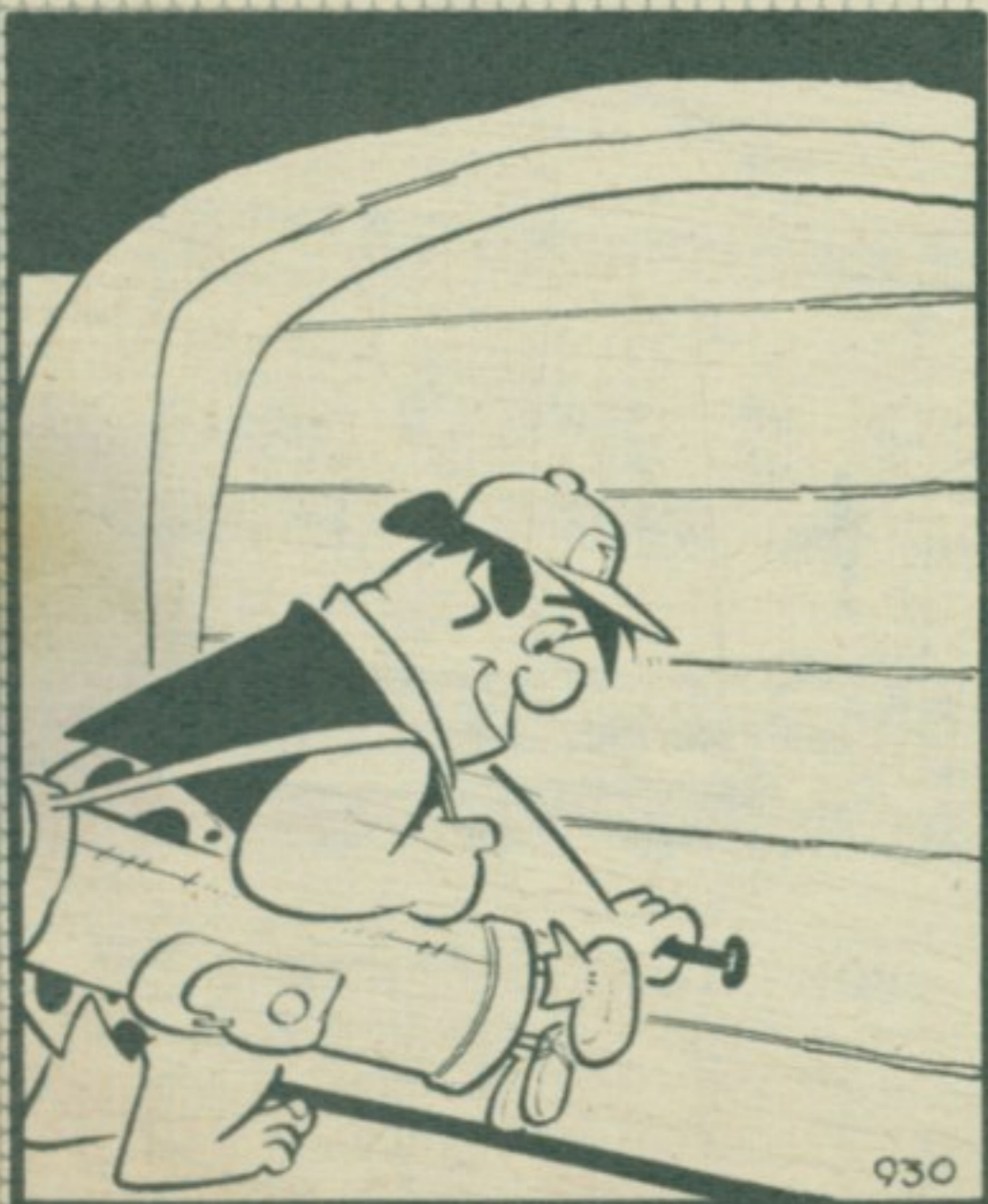

И СУТРА ЋЕ БИТИ ЛЕП ДАН, СМИТЕ! ЖИТО ЋЕ СЕ БРЗО ОСУШИТИ!

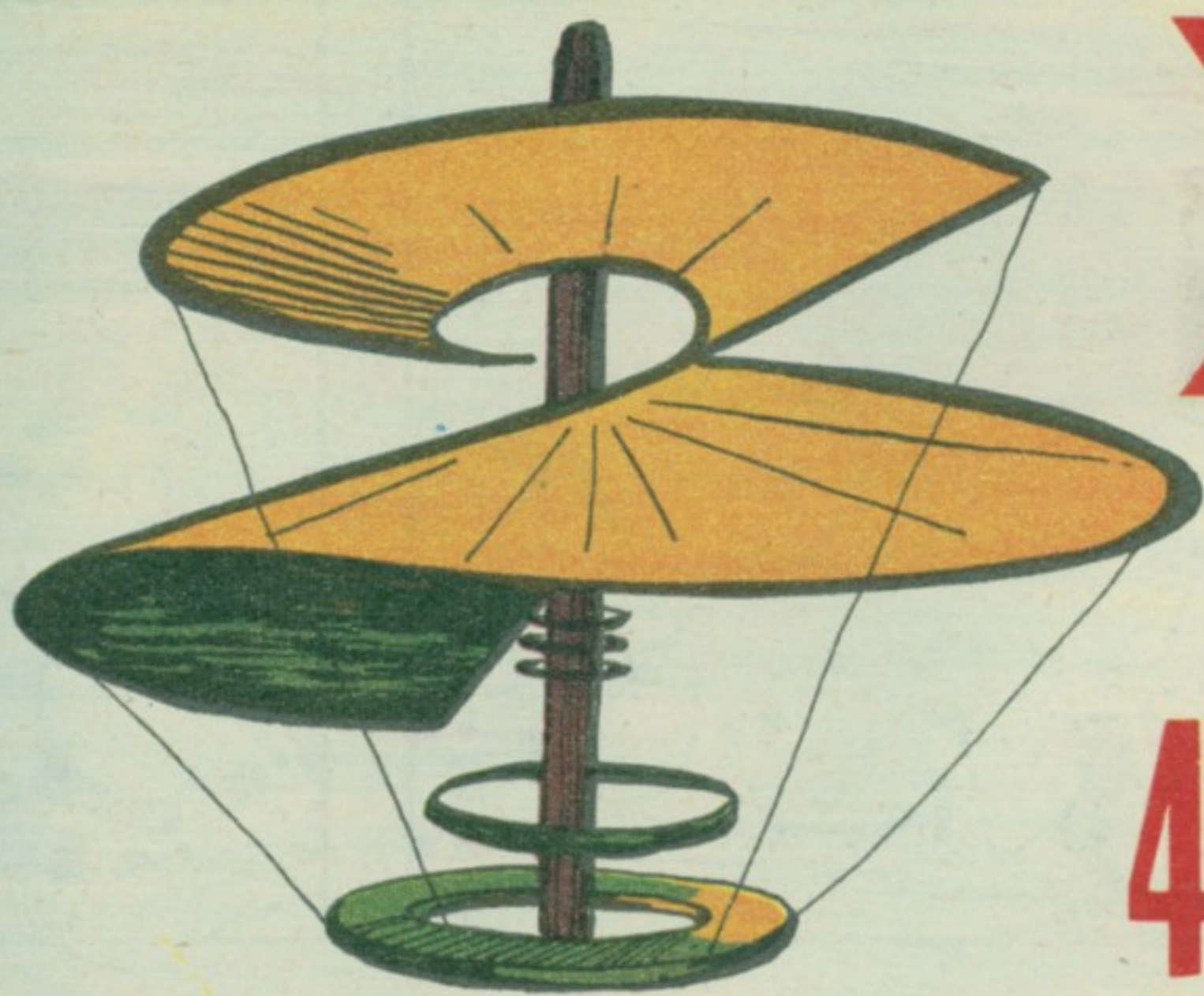
ДА! ЗАИСТА... СУТРАШЊИЦА ЋЕ БИТИ ЛЕПА!

КРАЈ

ПОРОДИЦА КРЕМЕНКО

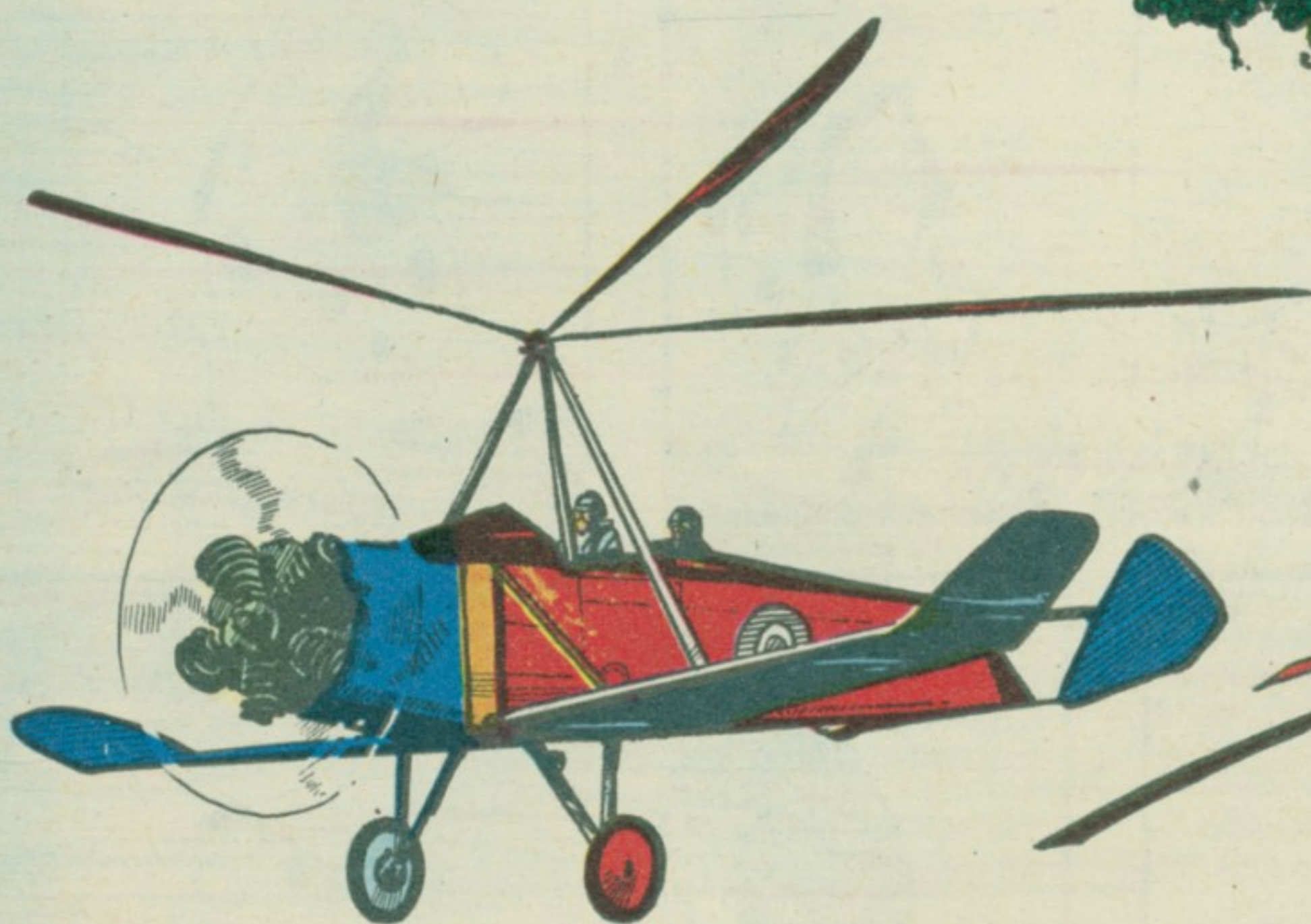

ХЕЛИКОПТЕРИ

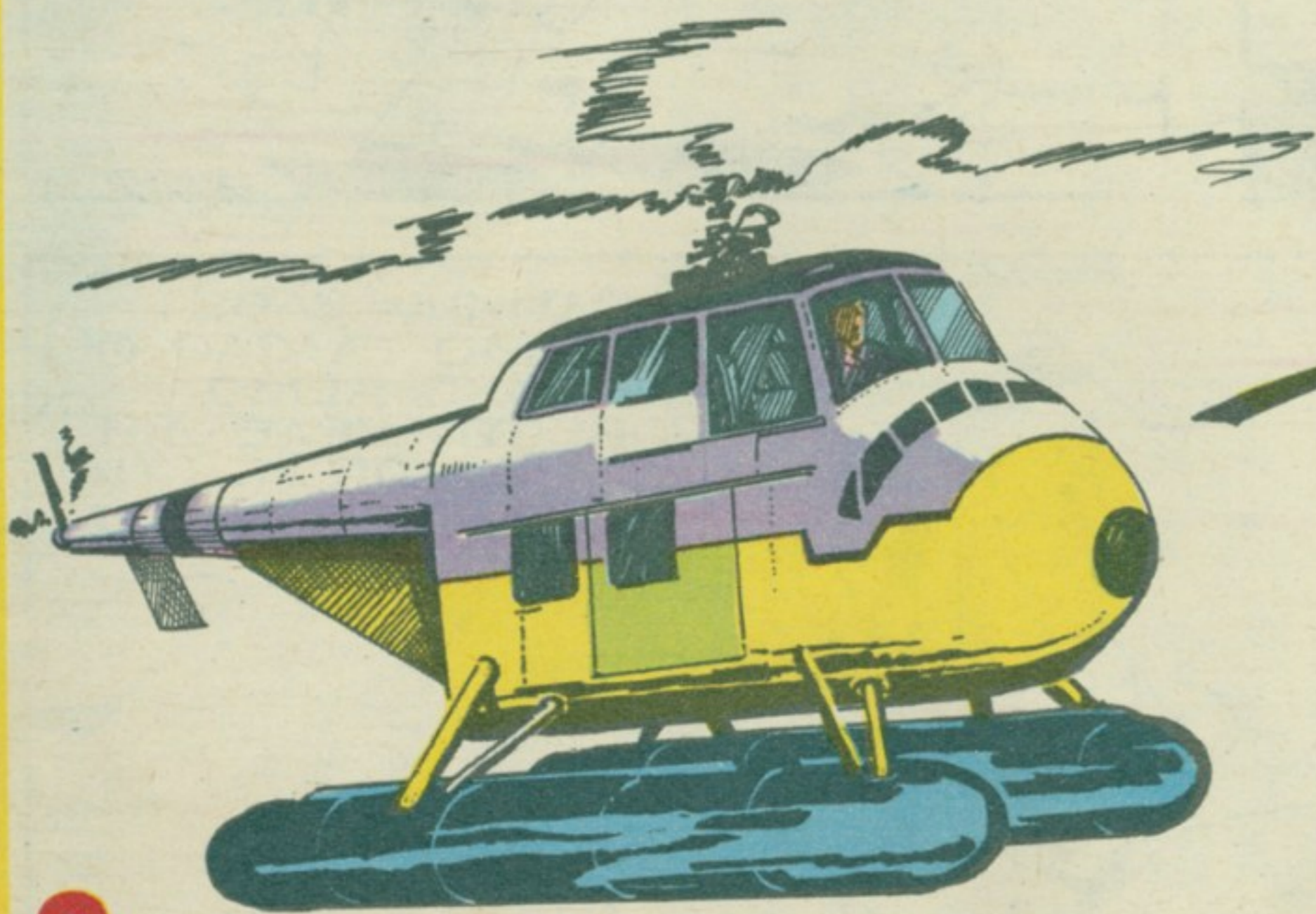
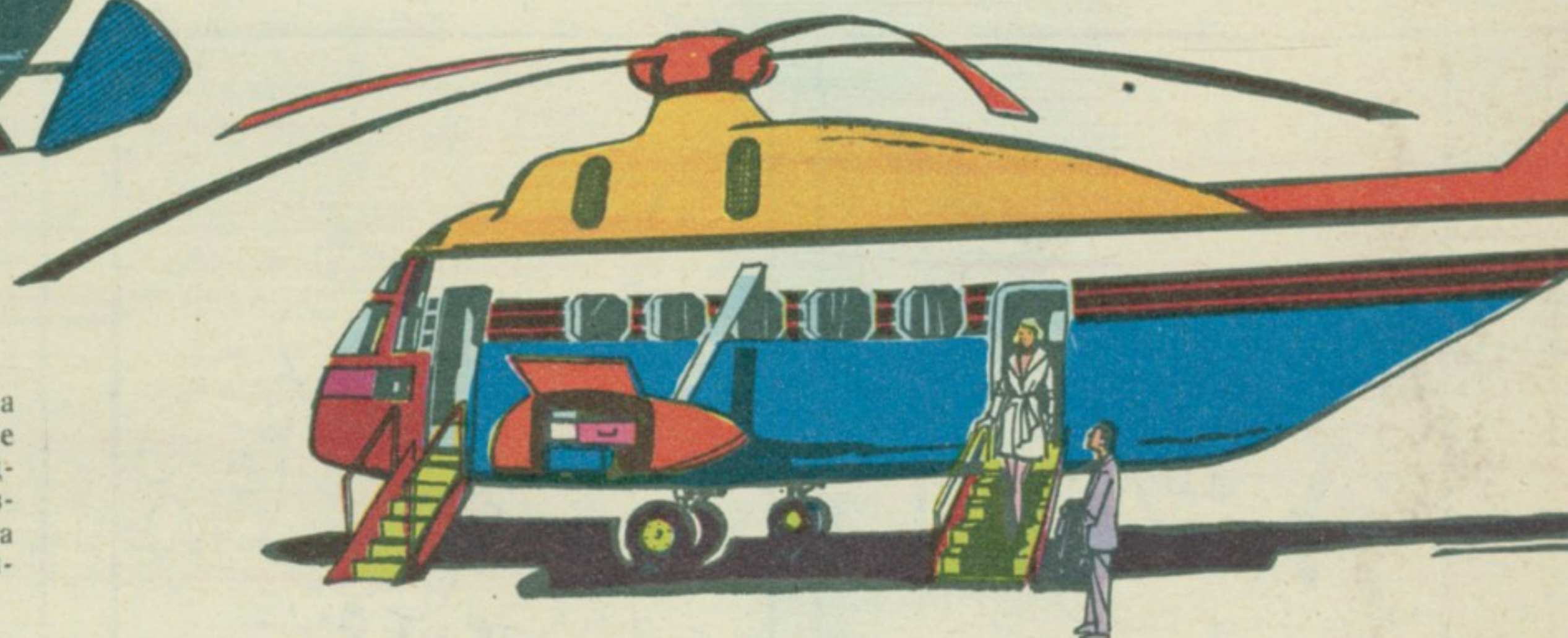
1 **ЛЕОНАРДОВ ХЕЛИКОПТЕР.** Генијални сликар, архитекта, научник и проналазач Леонардо да Винчи још у XV веку дао је нацрт за хеликоптер. Замислио га је као платформу на којој стоји човек и помоћу преносног механизма окреће завојиту површину која личи на елису обрнуту нагоре.

4 **СО 1221 — НЕУМОРНИ ФАРМЕР.** Незаменљива пољопривредна машина за запрашивање брдовитих пољопривредних рејона под виноградима, воћњацима и повртарским културама. У Француској, земљи винограда, није редак случај да сами сељаци управљају овим хеликоптером.

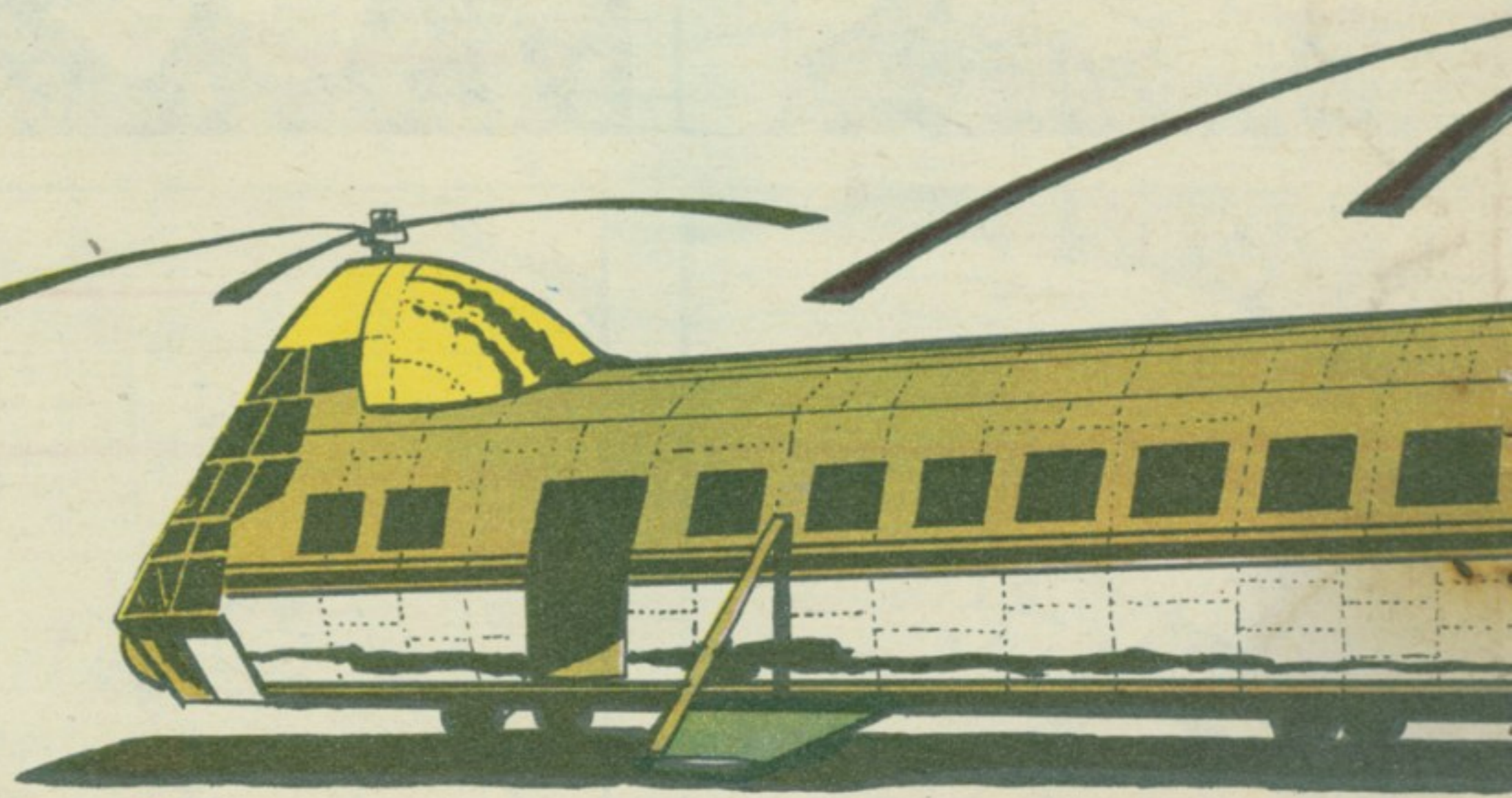

2 **АУТОЖИР ХУАНА ДЕ ЛА СИЕРВЕ.** Ова необична летелица шпанског конструктора Сиерве имала је велики хоризонтални ротор у виду ветрењаче и представљала комбинацију авиона и хеликоптера. За разлику од авиона, аутожир је могао да узлети са веома кратке полетне писте и да се спусти готово вертикално.

5 **СА-330 — ВАЗДУШНИ АУТОБУС.** Овај хеликоптер је у Француској омиљено превозно средство на краћим растојањима и у градовима који немају аеродроме. Са 16 удобних фотеља, великим прозорима који омогућују поглед на лепе пределе, брзином од 220/км на час, овај хеликоптер представља заиста најудобнији ваздушни аутобус.

3 **СИКОРСКИ С55.** Овај амерички хеликоптер најчешће делује на води. Спасава бродоломнике, оборене пилоте, обилази поплаћена подручја, открива рибарима правац кретања великих јата, снабдева светионике. Производи се и у нашој земљи за потребе армије и цивилних служби.

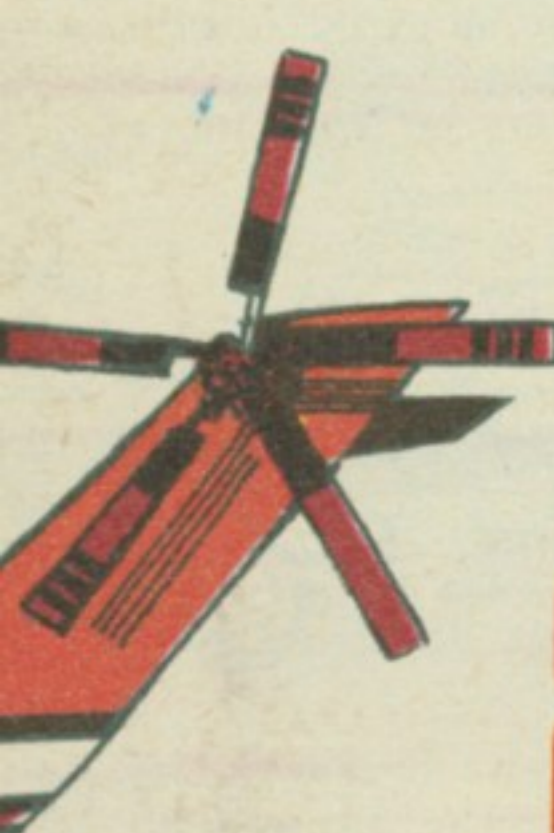

6 **ВЕРТОЛ Х-16 — ВОЗ ЗА ФРОНТ.** Мању војну јединицу са два топа, три ципа, муницијом и десетинама сандука војног материјала овај амерички ваздушни гигант врло брзо пребаци из позадине на најугроженија подручја војних операција. Погодан и за евакуацију опкољених јединица.

ОПТЕРИ

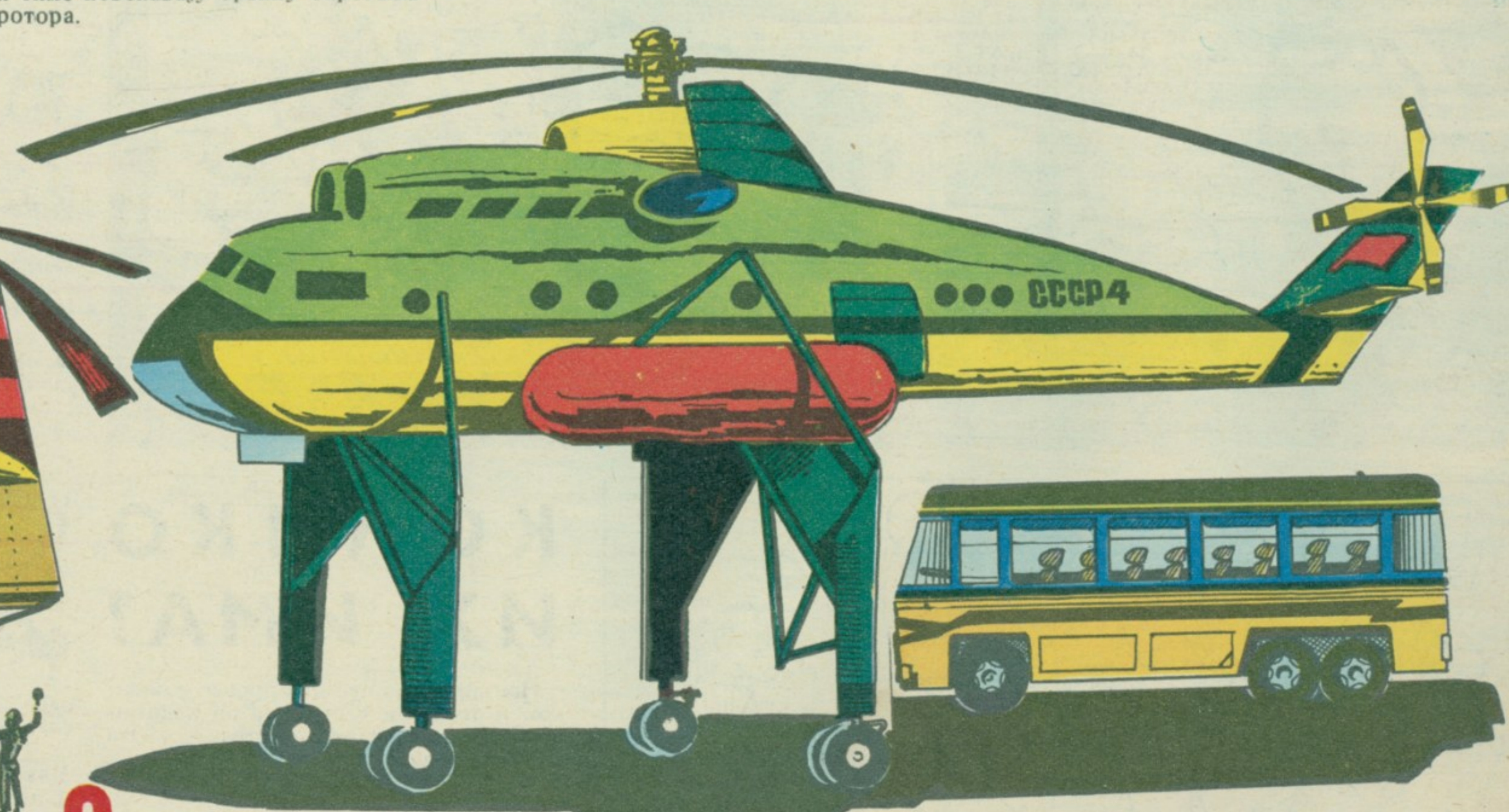
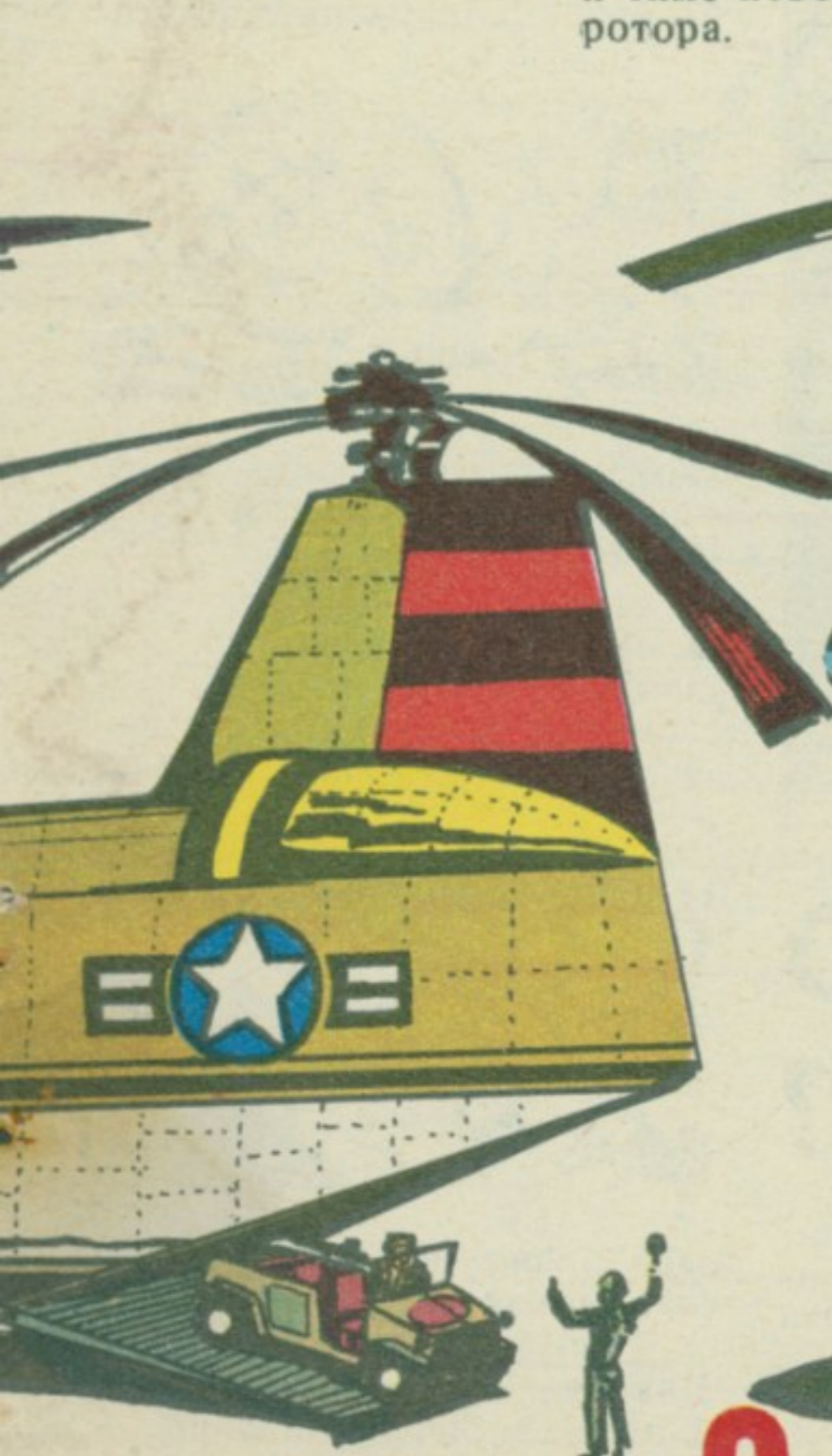
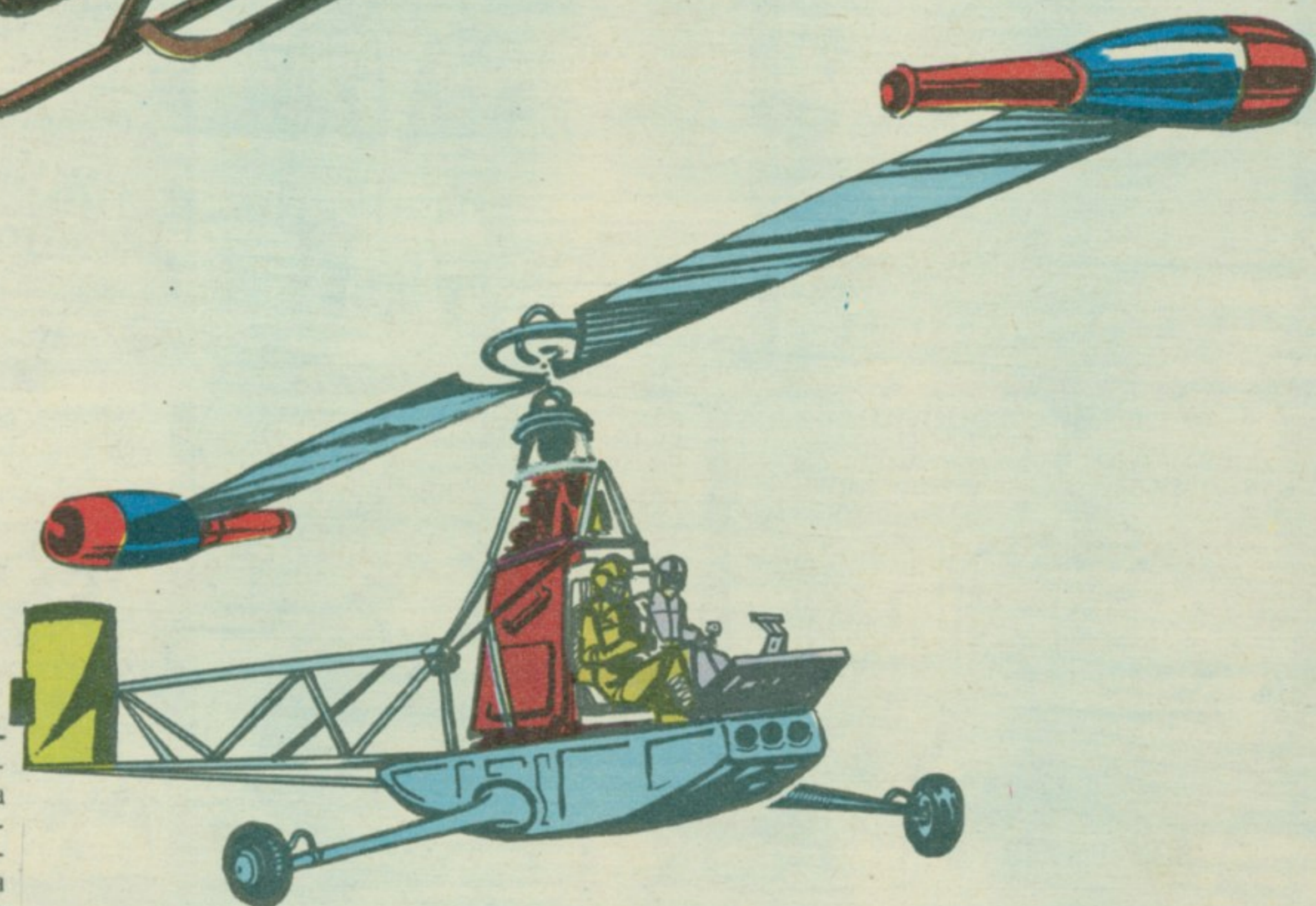

7 „ХЈУ-КОБРА“. „Хју-кобра“ је борбена летелица наоружана ракетама, митраљезима и топовима у коју Американци имају велико поверење. Иако их масовно обарају, борци ослободилачког фронта зазиру од сусрета с овом „ваздушном кобром“.

8

ХА-5 ХЕЛИКОПТЕР СА ЗАМАЈЦИ-МА. Иако је овај оригиналан хеликоптер са млазним моторима на крајевима ротора показао добре резултате, још се не производи серијски. Млазни мотори на крајевима ротора уједно служе и као замајци и тиме повећавају брзину окретања ротора.

9

„МИЛ-МИ 10“ — ЛЕТЕЋИ КРАН. У СССР је изграђен највећи и најснажнији хеликоптер на свету. Може да понесе до висине од 3000 метара терет од 25.000 кг. Има два снажна млазна мотора која покрећу ротор са 5 огромних елиса. Између дугачких ногу монтира се платформа на коју може да се смести аутобус пун путника или покретна амбуланта.

ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА ЖЕЛИЈА

АНОНИМНО ПИСМО

■ Анселмо Мартинез из места Билбао у Шпанији основао је необичну фудбалску екипу чији чланови не смеју бити лакши од 120 килограма! Према његовим речима

тежина овим циновским момцима нимало не смета већ им чак и користи: на терену они заузму толико простора да противничка лопта уопште не може да допре до њиховог гола.

■ аустралијски фармер Брајан Дејвис недавно је постигао нови рекорд — за девет часова ошишао је 528 оваца.

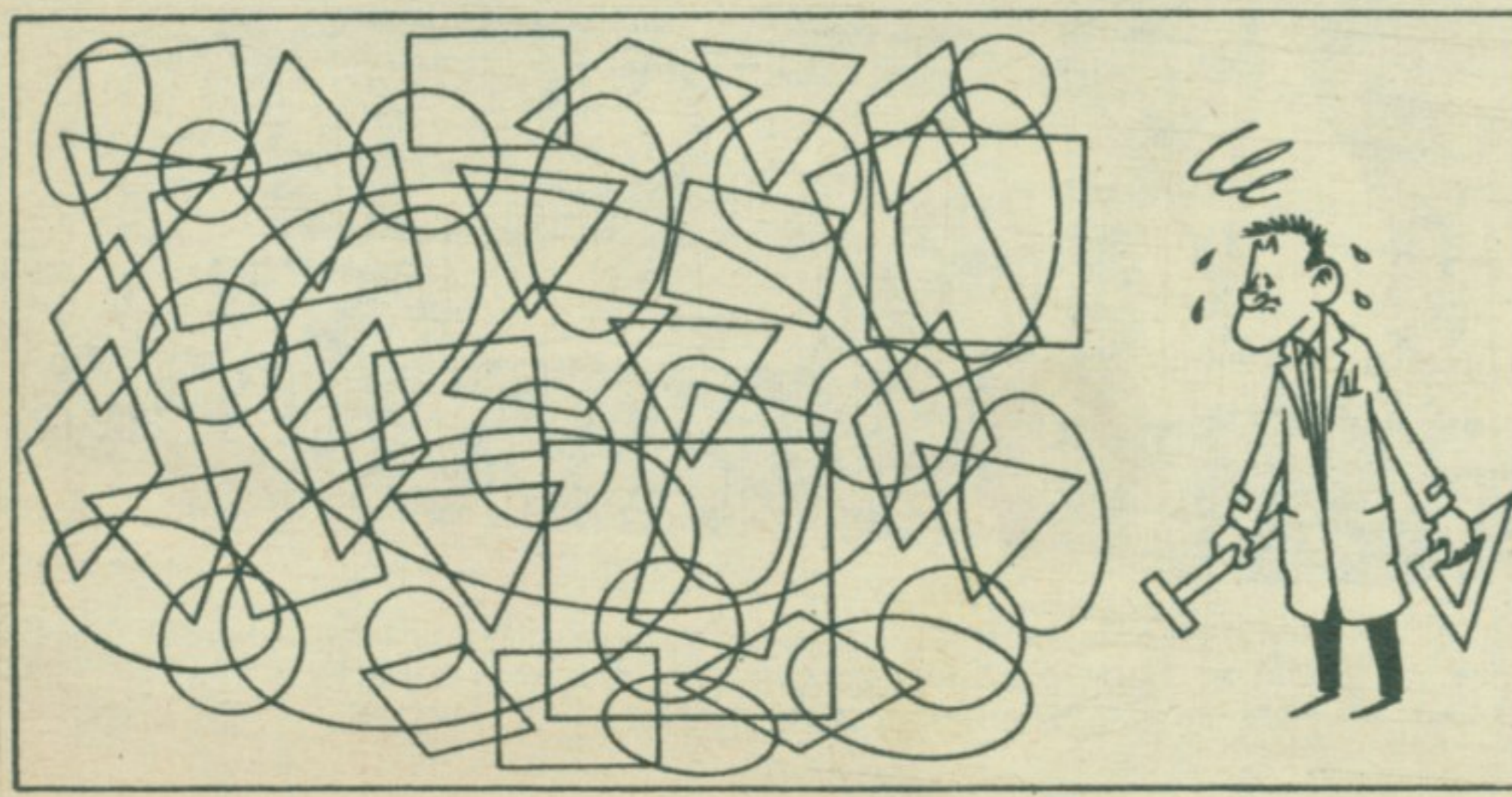
■ најбржи пуж на свету зове се Мими. На такмичењу организованом у енглеском граду Брајтону Мими је победио 14 конкурената и сти-

гао први. Раздаљину од 60 сантиметара прешао је за 7 минута.

■ прве марке-карикатуре појавиће се ускоро у Прагу. На серији од седам марака у боји биће одштампани ликови

РЕШЕЊЕ НА СТРАНИ 31

КОЛИКО ИХ ИМА?

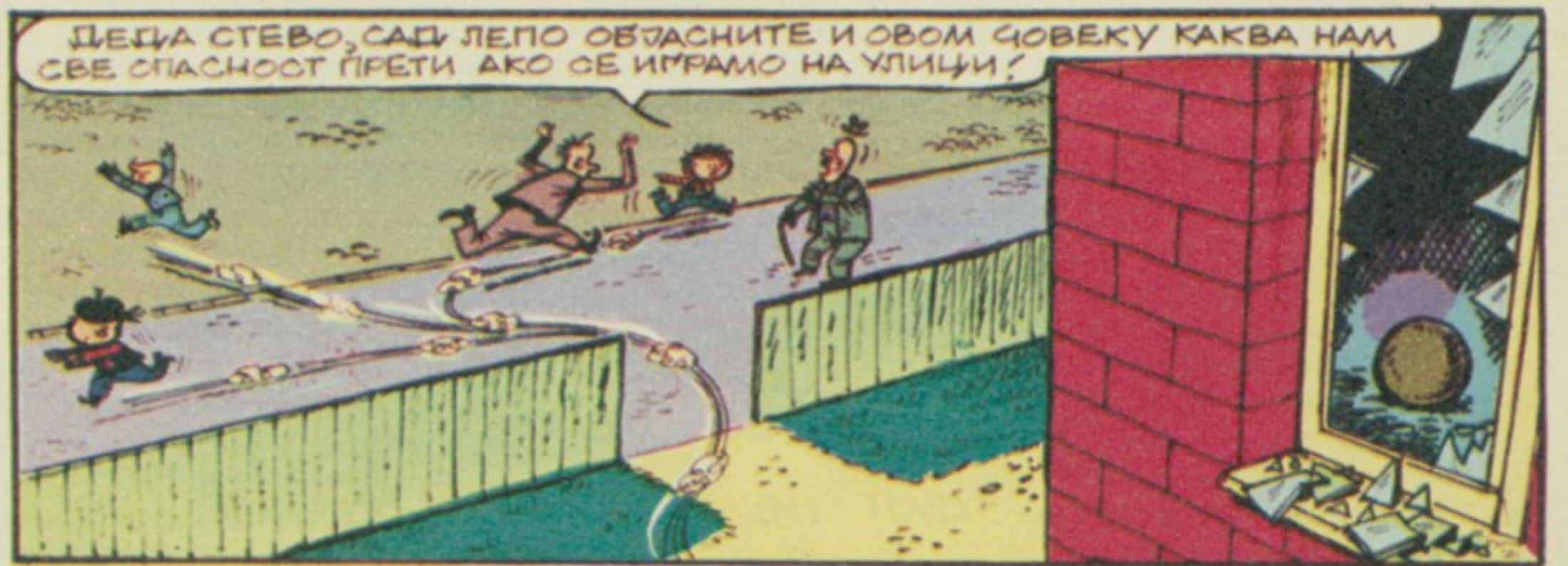
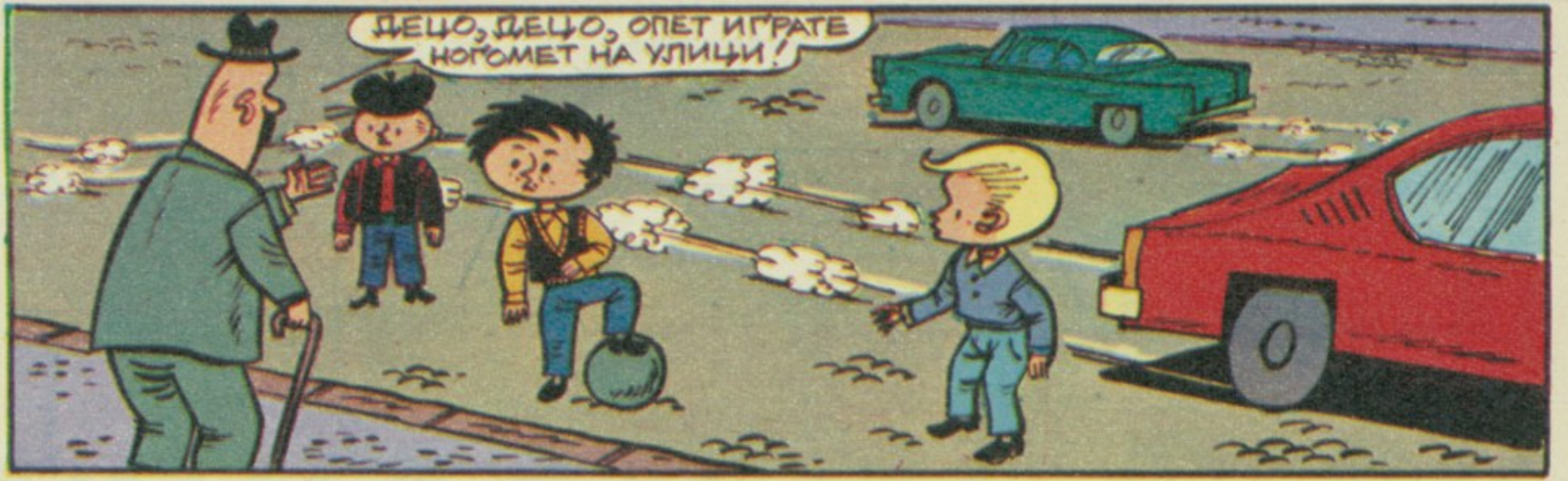
Наш цртач је цео дан провео с оловком и лењиром у руци да би нацртао што више геометријских тела... Шта мислите колико?

ОДГОВОР:
Нацртао је 7 троуглова, 9 правоугаоника, 10 ромбова, 11 квадрата, 11 елипси и 2 квадрата. Укупно 50 тела.

ових личности: Пабла Пикасоа, Тајкана Јокојаме, Карела Чапека, Бернарда Шоа, Максима Горког, Ернеста Хемингвеја и Чарли Чаплина.

■ крила птице албатрос могу да достигну у распону и до 6 метара. Ове птице топлих мора често прате морске бродове без спуштања.

МОДЕРНИЗУЈЕ СПОРТ

БРОД КОЈИ ЈЕ ОДЛИКОВАН

Морски пашуљак био је необично наоружан: пешадијским бацачем и противтенковским топом!

У ратној луци Лора, у Сплиту, поред најмодернијих бродова Ратне морнарице, спремних да сваког тренутка исплове највећом брзином, налази се и један ратник — ветеран — патролни чамац „Стрељко“, први партизански наоружан брод. Недавно га је за ратне заслуге председник Тито посебним указом одликовао Орденом заслуге за народ са златном звездом.

Шта је то „Стрељко“ са својим партизанским посадама учинио да добије ово високо одликовање и у ратној луци буде смештен на почасном постољу?

Првог дана капитулације Италије, пре двадесет шест

година, група партизана стигла је пред кућу старог рибара Луке Дражића, власника рибарског бродића. Требало је што пре да се упуте на море због извршења неких борбених задатака.

»Пошћише ја, али не дајше нејријашељук«

— Дицо моја, дајем вам свог „Стрељка“ — рекао је барба Лука. Потопите га ако триба, али непријатељу не смије паст у руке...

Партизани су наоружали брод једним противтенков-

ким топом од 40 милиметара, који наравно није намењен за рат на мору, већ копну. Два противавионска топа од по 20 милиметара штитила су га од непријатељских „штука“, док су на леву и десну страну палубе била постављена два митраљеза. Ту се, ваљда први пут у историји поморства, нашао чак и један пешадијски минобацач од 82 милиметра! Али зато ниједан партизански брод Трећег поморског сектора није имао толико успеха у борби против много надмоћнијег непријатеља, немачких бродова, као „Стрељко“.

Једанаестог новембра 1943. године, „Стрељко“ је учествовао у нападу на наору-

жани непријатељски моторни једрењак; априла 1944. заробио је моторне једрењаче „Сан Антонио“, „Галијана“ и „Емилија“; превозио је партизанске десантне јединице, спасао око 300 наших рањеника и пратио конвоје у завршним операцијама за ослобођење Југославије.

**Како је заробљен
»Ђуззеј
Чезарио«**

Била је ноћ 27. фебруара 1944. године, кад је „Стрељко“ са групом савезничких везиста упловио у Бргуље,

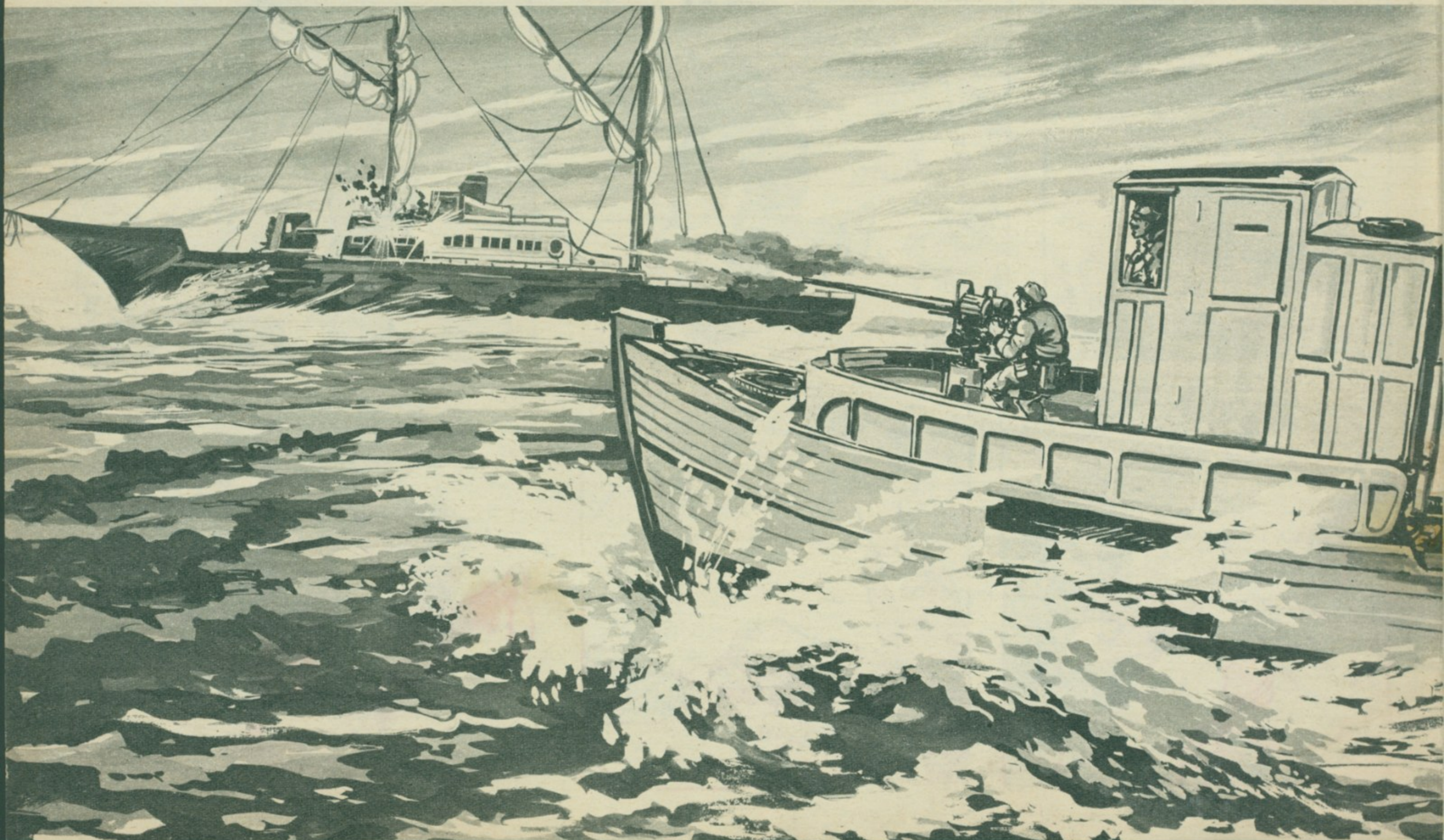
на отоку Молат. У малој луци није било никога.

Међутим, у рано јутро партизани су приметили добро наоружан моторни једрењак, који је упловио у једну увалу и бацио сидро. Кад се разданило, видели су да је то непријатељски брод „Ђузепе Чезарио“.

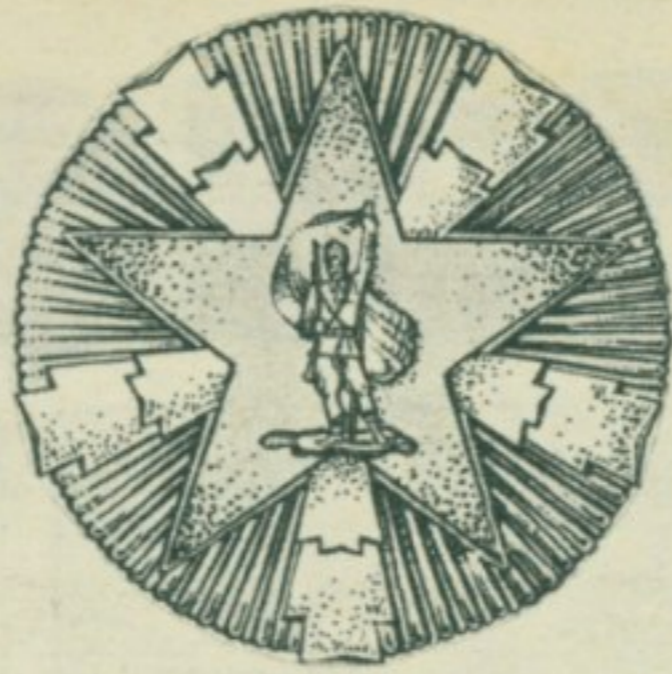
Комесар „Стрељка“ Љубо Јаковљев, данас капетан фрегате, смислио је план како да зароби брод.

Партизани су се договорили с једним мештанином да он крене на непријатељски брод и наговори посаду да изађу на обалу, где их чекају вино и јагњетина, пошто је у селу — празник.

Тако је и било. Мештанин је кренуо на „Ђузепе Чеза-

**ОРДЕН
ЗАСЛУГЕ
ЗА НАРОД
СА ЗЛАТНОМ
ЗВЕЗДОМ**

ПАТРОЛНИ ЧАМАЦ „СТРЕЉКО“, ПРВИ ПАРТИЗАНСКИ НАОРУЖАНИ БРОД

рија“. Лукавство је, међутим, само делимично успело: изашла су само три члана посаде, надајући се лепом проводу. Али, на обали их је дочекало непријатно изненађење — партизани са оружјем на готовс, па им није преостало ништа друго, него да руке подигну увис.

„Зашто не бисмо и друге заробили, па онда и брод“, поново је почео да смишља Љубо Јаковљев.

Један од заробљених Италијана пристао је да с оним мештанином крене на брод и понесе цедуљу на којој је писало:

„Ваши другови налазе се у рукама партизана. Уколико се сви не предате за 20

минута, отворићемо ватру на вас. Држи вас на нишану батаљон од 150 људи.“

А у ствари на обали и „Стрељку“ било је свега неколико партизана!

Остатак окупаторске посаде нашао се у недоумици. Један њихов артиљерац је покушао да приђе топу, али су истог тренутка са „Стрељка“ испљени рафали.

Одмах после тога посада „Бузепе Чезарија“ предала се, а са „Стрељка“ је упућен телеграм вишој команди:

„Заробили смо моторни једрењак „Бузепе Чезарио“ са тридесет вагона хране и петнаест чланова посаде, од којих су осморица Немци, а седморица Талијани“.

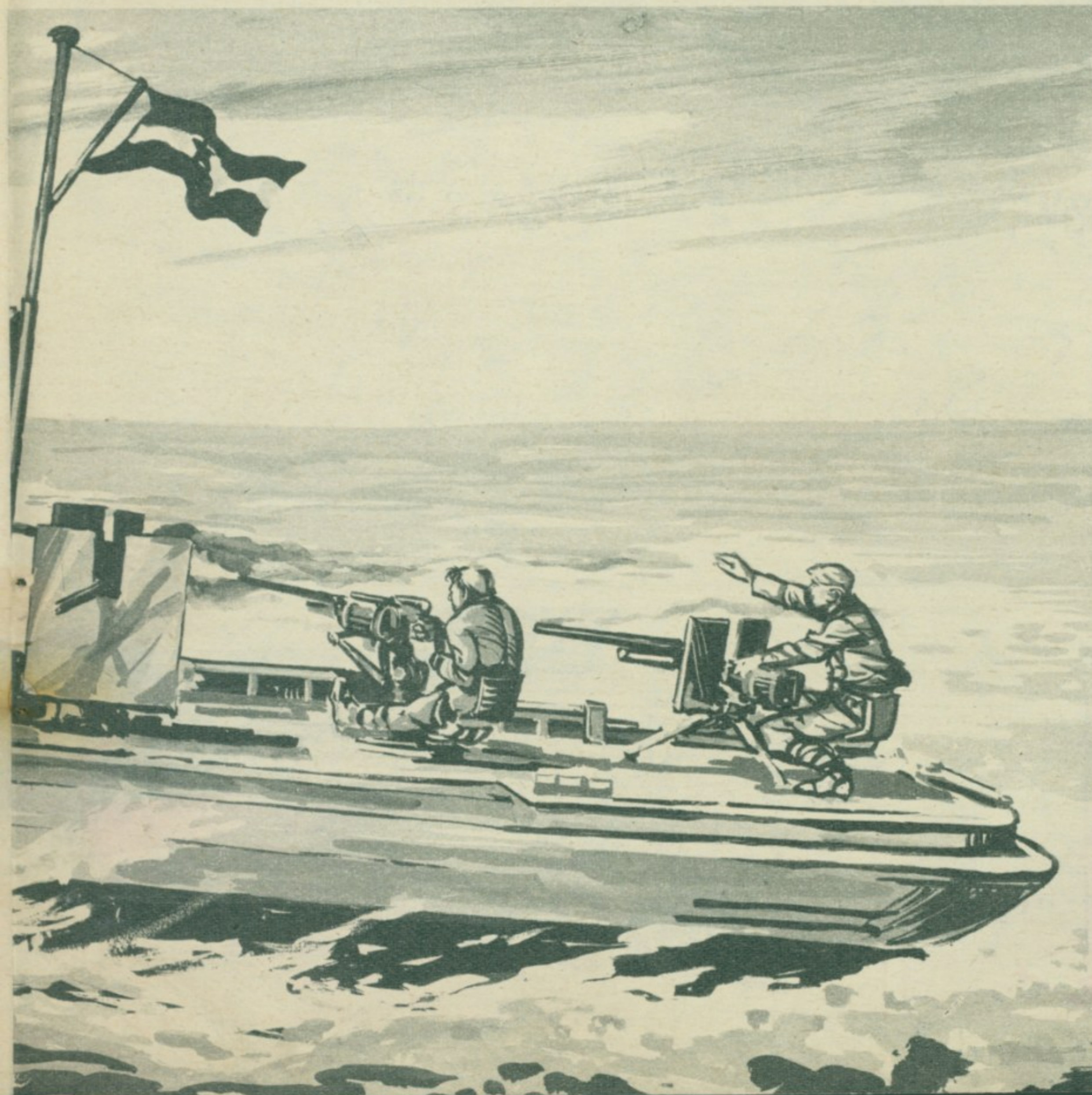
Кад је рат завршен партизански патролни брод поново је постао рибарска коча.

Стари Лука Дражић није више могао да се бави рибарењем, па је „Стрељко“ прошао кроз руке многих рибара.

Најзад, откупио га је Војно-поморски институт из Сплита и свечано поставио у савремену ратну луку.

А данас кад га обилазе морнари и официри са најмодернијих ракетних и торпедних чамаца тешко могу да поверују у оно што су укупно тридесет два члана посаде, колико се у гоку рата променило на „Стрељку“, успела да ураде у борби с непријатељем.

Борко Гвозденовић

8 ВЕЗИЉА

БИЋЕ ГОШЋЕ ЈЕДИНИЦЕ ПЕРИЦЕ ВУЧЕТИЋА

Везиље! У прошлом броју нашег листа, на деветој страни, позвали смо вас да извезете и пошаљете „Политикином забавнику“ марамнице, које ће бити поклоњене војницима на Дан Армије.

ПЕРИЦА ВУЧЕТИЋ

НАЈБОЉОЈ ВЕЗИЉИ „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“ ПОКЛОНИЋЕ „БАГАТ“ ШИВАЋУ МАШИНУ, ДРУГОЈ ОДЛИЧНОЈ ПЕГЛУ, А ТРЕЋОЈ ТРАНЗИСТОР „РИО“. СВАКА ВЕЗИЉА КОЈА „ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ“ ПОШАЉЕ МАРАМИЦУ ДОБИЋЕ НА ПОКЛОН ДИВНУ ЗНАЧКУ ЈНА.

САДА МОЖЕМО ДА ВАС ЈОШ ВИШЕ ОБРАДУЈЕМО:

ПУКОВНИК ПЕРИЦА ВУЧЕТИЋ, КОМАНДАНТ ЈЕДИНИЦЕ КОЈА НАСТАВЉА ТРАДИЦИЈЕ СЛАВНЕ ПРВЕ ПРОЛЕТЕРСКЕ БРИГАДЕ ПОЗВАЋЕ 8 НАЈБОЉИХ ВЕЗИЉА ДА ЗА ДАН АРМИЈЕ БУДУ ГОСТИ ЊЕГОВЕ ЈЕДИНИЦЕ!

Осам најбољих везиља путоваће бесплатно у јединицу пуковника Вучетића. Осим тога оне ће бесплатно допутовати на прославу Дана Армије у Београд 22. децембра. Уколико нека од ових 8 најбољих везиља има мање од 18 година добиће бесплатну повратну карту (боравак) за мајку или оца (пратилац).

ВЕЗИЉЕ! ПОЖУРИТЕ, ОЧЕКУЈЕМО ВАШЕ МАРАМИЦЕ!

ОПРОБАЈТЕ СРЕЋУ! МОЖДА ЋЕТЕ ДОБИТИ УЛОГУ НА ФИЛМУ!

ДА ЛИ ЈЕ УЧИТЕЉИЦА ПРАВИЛНО ПОСТУПИЛА? Погледајте филм „Низводно од сунца“ у коме се учитељица наша у недоумици.

У филму „Низводно од сунца“ учитељица је у недоумици кога да запосли за школског послужитеља: 15-годишњег дечака или једног одраслог мештанина.

Погледајте филм и одговорите:

Да ли је учитељица праведно поступила?

Режисер филма Федор Шкубоња жели да чује ваше мишљење!

МЕЂУ ОНИМА КОЈИ ОДГОВОРЕ ДУНАВ ФИЛМ ЋЕ НА СРЕЋУ ОДАБРАТИ ЈЕДНУ ДЕВОЈКУ И ЈЕДНОГ МЛАДИЋА (између 14 и 20 година) ЗА УЛОГУ У ФИЛМУ, КОЈИ ЋЕ СНИМАТИ ИДУЋЕ ГОДИНЕ.

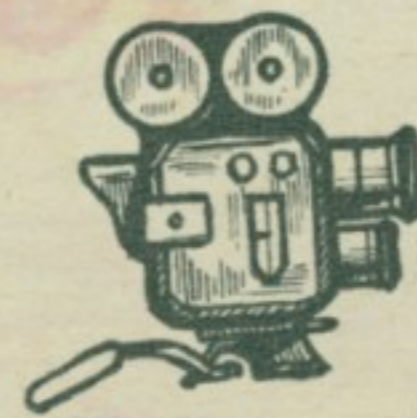
Кад видите филм, напишите на дописници своје мишљење са кратким образложењем (читко) и пошаљите дописницу на адресу:

Дунав филм („Низводно од сунца“)

Рузвелтова 45 Београд

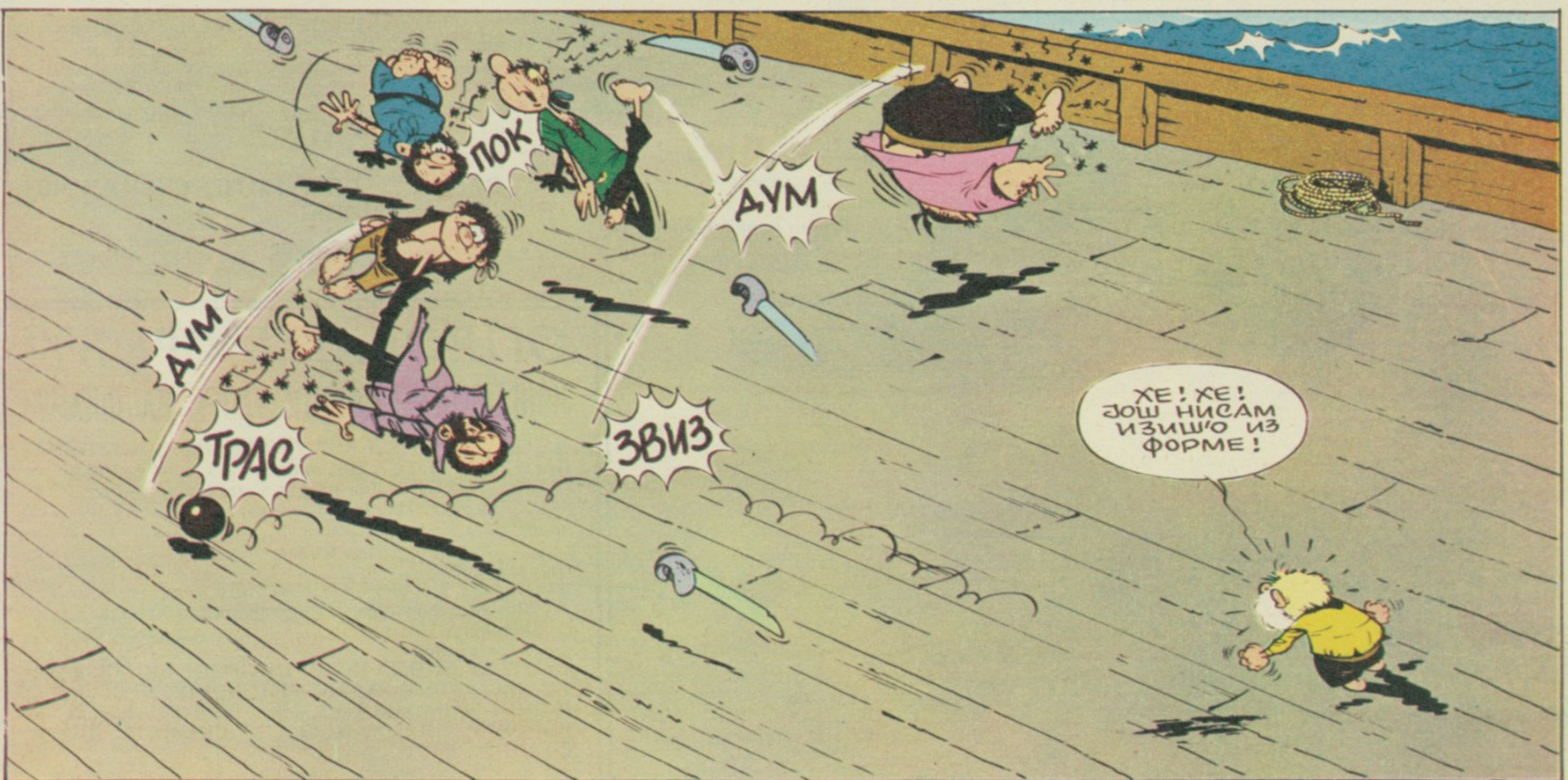
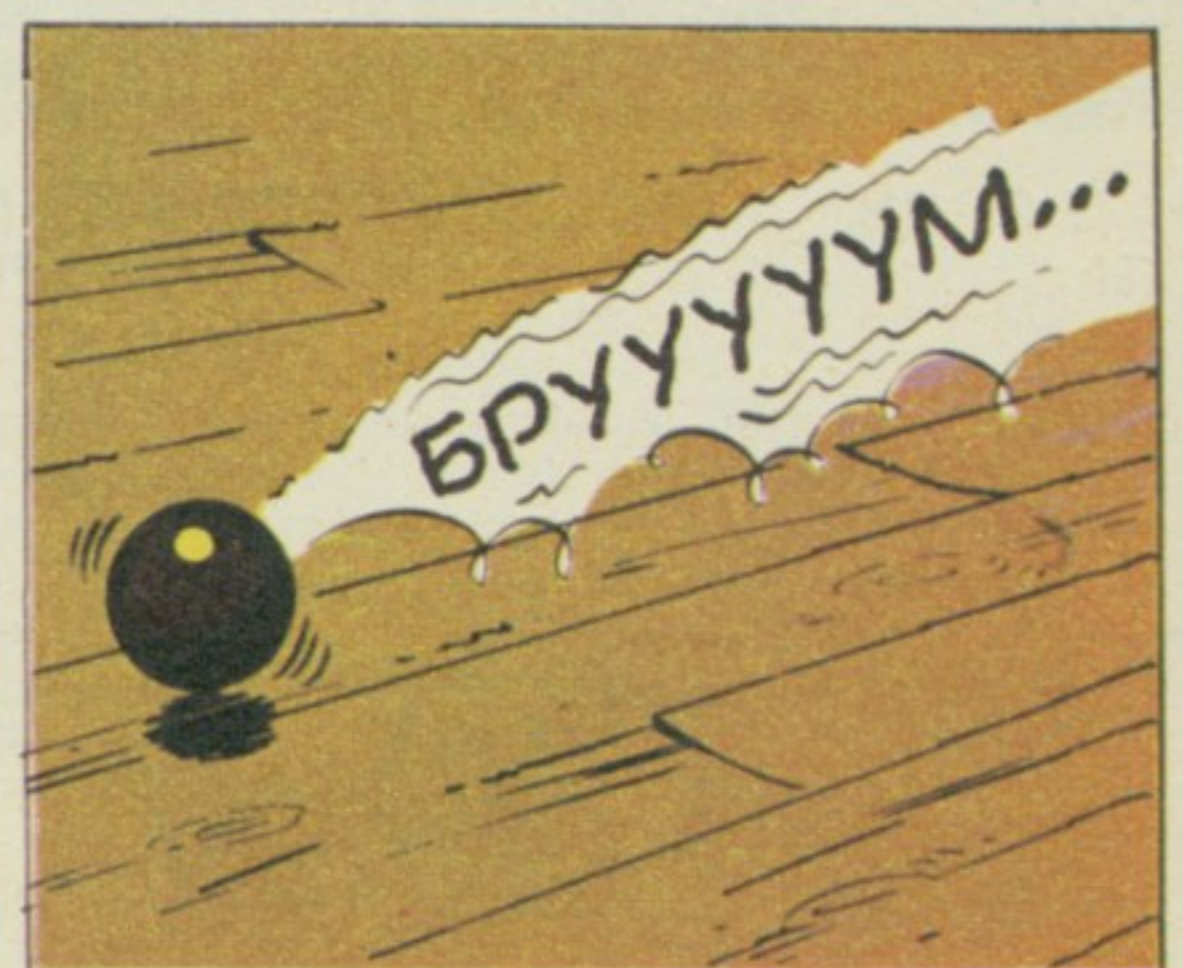
Одговори се примају до краја године!

(Имена добитника улога биће штампана у „Политикином забавнику“).

ДИНА РУТИЋ КАО УЧИТЕЉИЦА

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

СРЕЋАН ЧОВЕК

— Д. К. ви јорише! — Чуо се поново глас преко радија. Више нисам имао избора: морао сам да искочим из авиона

Ово је истинита прича, а већ само то што могу да је испричам говори да човек некад може да се извуче и из највеће опасности — ако има среће. А ја сам је имао.

Једног јунског дана 1963. полетели смо нашим надзвучним ловцима — једноседица Ф-8 у сусрет авионима цистернама који су нас снабдевали горивом. Прелетели смо прву етапу линије Калифорнија — Хаваји преко Пацифика и требало је, по плану, да се приближимо авионима-цистернама и у лету узмемо гориво за даљи пут. Време је било лепо и ми смо се на висини од 6.000 метара осећали сасвим безбедно.

Горим!

Сви пилоти успели су из прве да се приближе уређајима авиона-цистерни и да се прикључе. Дошао је ред и на мене. Зелене лампиче на командним таблама показивале су да гориво нормално почиње да тече у резервоаре. Кроз окно на апарату видео сам како један од мојих другова снима ову сцену.

„Чудан човек, помислио сам, сигурно му ово изгледа јако занимљиво, али у оваквим тренуцима не би требало да се игра...“

У том тренутку осетио сам страхан тресак и наједном видео како се мој авион искривио. Било је то тако неочекивано да сам само стигао да помислим: „Ударићу у авион-цистерну“.

Али, мотор мог авиона се угасио и ја сам се нашао испод авиона-цистерне не знајући шта се то дешава.

— Д. К. Ви горите! — чуо сам глас преко радија.

— Угасио ми се мотор, изгледа да ћу морати да напустим апарат.

Покушао сам да упалим мотор, али узалуд.

— Д. К. Горите! Чуло се поново.

Избора више није било. Морао сам да искочим. Катапулт ме је избацио заједно са седиштем и ја сам се наједном нашао у слободном простору и почео да падам као каква ствар. Око мене се ширио мирис запаљеног петролеја.

Нова опасност

Тада се отворио мали падобран-стабилизатор и ја сам почео да се љуљам у ваздуху тамо-амо као клатно на сату. У том тренутку појавила се друга опасност: сваки окретом сам се све више приближавао свом запаљеном авиону који је про-

падао према океану. „Запалиће ме“, помислио сам док је силна топлота све јаче продирала кроз моје летачко одело. Очекивао сам да авион експлодира сваког часа и с бесом мислио како човек тек што избегне једну опасност западне у другу.

У том тренутку снажан ударац као да ме је повукао увис. То се главни падобран аутоматски отворио на висини од 3.000 метара. Моје падање се успорило а авион-буکتинга нестао је у дубини испод мене. А тако сам га био заволео.

Али, није било време да мислим о авиону. Видео сам како падам полако у океан и грозничаво сам почео да сабирам у глави шта имам од опреме. Најпре се морам ослободити веза падобрана, а онда извући мали гумени чамац који је био причвршћен за моју опрему. Мој летачки комбинезон био је у дроњцима. На коленима и шакама осећао сам бол од опекотина. И кожа на врату ме је пекла. Али, главно да ми је кичма остала неповређена. Ово кажем јер многим пилотима настрада управо кичма при наглом избацивању помоћу катапулта.

Тренутак касније пао сам у воду. Брзо сам скинуо везе, ослободио чамац и надувао га. Затим сам се попео у њега.

У ораховој љусци

Мој чамац је личио на орахову љуску бачену међу огромне таласе океана. Осећао сам се изгубљен. Једина нада може ми бити што су моји другови видели да сам пао. Јавиће бази одакле ће поћи да ме траже. Али, колико ће им за то бити потребно времена. И да ли ће ме видети. Као пилот хеликоптера из искуства сам знао да се оваква тражења најчешће завршавају безуспешно. По бурном времену може се десити да пилот прође сасвим близу бродоломника а да га не примети.

Сетио сам се своје четворо деце. Сигурно ће неко обавестити моју жену, а она ће то морати да каже и деци!

Одједном сам приметио како у чамац из једне мајуншне рупе продира сасвим танак млаз воде.

Само ми је још то требало, помислио сам, очекујући да се појави још и какво ја то ајкула. Прстом сам запушио отвор на чамацу и сетио се приче о малом Холанђанину који је својим прстићем запушио рупу на насипу и спасао град од поплаве.

Погледао сам на сат али могао сам само да установим да је приликом пада и он стао. Чинило ми се да

сам у води читаву вечност. Облаци су били све гушћи, видљивост готово никаква.

Покушавао сам да се охрабрим, али сам осећао како све више малаксавам. Са моћа, потпуна неизвесност, таласи и ништа друго.

Одједном ми се учинило као да видим људе са прслуцима наранџасте, флуоресцирајуће боје какве носе спасиоци. Да ли је то халуцинација? Стезао сам очи и поново их отварао. И они су се поново појављивали.

Да, били су то стварно морнари који су стајали на палуби свог брода. Да ли ме виде? Брзо сам испалио шест метака из свог револ-

вера и почео да звиждим у пиштаљку коју сам имао при себи.

Неколико тренутака касније угледао сам јасно силу ету китоловца и његову посаду. Неко ме је упитао да ли сам рањен, а затим су ме узели на брод.

Каква срећа! Налазио сам се у безбедности, умотан у ћебад и загрејан коњаком.

Не знам колико сам спавао. Тек сутрадан сам сазнао да је то био једини брод на стотину миља унаоколо. Нису имали никакву везу с нашим апаратима. Посада је приметила дим од мог запаљеног авиона и кад је пошла да види шта је наишла је на олупине. Онда су, сат касније, сасвим случајно наишли на мене.

Заиста сам имао среће. Могло је се десити да командант нареди курс пловидбе само за који степен лево или десно и никад ме по оваквом времену не би пронашли. Како то назвати ако не срећом!

Д. Тукер

КАТАПУЛТ МЕ ЈЕ ЗАЈЕДНО СА СЕДИШТЕМ ИЗБАЦИО ИЗ ЗАПАЉЕНОГ АВИОНА И ЈА САМ ПОЧЕО ДА ПАДАМ ПРЕМА ОКЕАНУ КАО КАМЕН

КАО ШТО ВИДИТЕ, ПРИЈАТЕЉИ, НЕЋЕ НАМ БИТИ ПРОБЛЕМ ДА СЕ ОСЛОБОДИМО ВАШИХ ТЕЛА... БЕЗ ИКАКВОГ ТРАГА... ЧИМ УКЉУЧИМ ОВЕ РАКЕТНЕ МОТОРЕ!

ЖАО МИ ЈЕ ШТО ЋЕТЕ САМО ЗА ТРЕН БИТИ СВЕДОЦИ МОЈЕ ГЕНИЈАЛНОСТИ!

АЛИ, ПРИЗНАЈЕТЕ И САМИ, НЕ МОГУ ВАС ОСТАВИТИ У ЖИВОТУ... СУВИШЕ ЗНАТЕ!

НЕЋЕ ДУГО ТРАЈАТИ! ТРЕБА МИ ДВА МИНУТА ДА СТИГНЕМ ДО КОНТРОЛНОГ ЦЕНТРА... ЈЕДАН МИНУТ ДА ПОДЕСИМ УРЕЂАЈЕ ЗА АКТИВИРАЊЕ... ДЕСЕТ СЕКУНДИ ЗА ОДБРОЈАВАЊЕ УНАЗАД И... ХВУШ!

НЕМА ИЗГЛЕДА ДА ЋЕМО СЕ ИЗВУЌИ! С ОВИМ РАЂЕНИМ РАМЕНОМ...

НИСАМ ОЧЕКИВАЛА ТАКВЕ РЕЧИ...

ОПРОСТИТЕ, КУКИ! ИЗГУБИО САМ СВАКУ НАДУ!

ЈА... НИСАМ! МОРА ДА ПОСТОЈИ НЕКИ НАЧИН...

АЛИ, СВИ НАПОРИ СУ БИЛИ УЗАЛУДНИ! ПОТПУНО ИЗНЕМОГЛИ ЗУРИЛИ СУ У ЈЕДНУ ТАЧКУ ПРАТЕЊИ У МИСЛИМА КРЕТАЊЕ СВОГ УБИЦЕ...

ТРИ... ТРИ МИНУТА СУ ПРОШЛА! САД ПОЧИЊЕ ОДБРОЈАВАЊЕ... ДЕВЕТ... ОСАМ... СЕДАМ...

ШЕСТ... ПЕТ... ЧЕТИРИ... ТРИ... ДВА... ЈЕДАН... САД!

ХАЈДЕ! ЗАВРШИ СВОЈ ПРАВИ ПОСАО!! Ш... ШТА ЧЕКАШ?

ЗА ТО ВРЕМЕ У КОНТРОЛНОМ ЦЕНТРУ...

СИРНИ АКТИВАР

СИГУРНО

КОСМОДРОМА ЈЕ НАРЕ-
БЕНО...

ЗА ТО ВРЕМЕ, У МАРС-
ВОМ МОДУЛУ...

МОРАМО СЕ СПУ-
СТИТИ НА МАРС И
ОЧИСТИТИ МЕТАЛНУ
ПРАШИНУ С БРОДА,
ИНАЧЕ...

У РЕДУ!
12 ЧАСОВА ОД
САДА И КРЕКЕМ!
НАДАМ СЕ ДА ЂЕ
ДОТЛЕ ДРУГОВИ
СТИЊИ...

ДА! А ТЕ
ПЛАНИНЕ КОЈЕ
СУ ПРЕД НАМА?
ШТА С ЊИМА?

И КАМЕНЕ
ЗМИЈЕ КОЈЕ
ИЗБАЦУЈУ ВАТРУ
СУ ОПАСНЕ! АКО
СУ НАС ЗАПАМТИ-
ЛЕ... ТЕШКО
НАМА!

ПЛАНИНЕ СУ СЕ
ПРУЖАЛЕ У
НЕДОГЛЕД...

НЕМА ИМ
КРАЈА... МО-
РАМО СЕ СПУ-
СТИТИ НЕГДЕ
ДОЛЕ!

ОСТА-
ЈЕ НАМ
ЈОШ ШЕСТ
ЧАСОВА И
ОНДА БРЕД
КРЕКЕ НА
ЗЕМЉУ...
ДОБАВО-
ЛА!

ЈЕДИНО КАРЛСОН НИЈЕ БИО ЗАХВА-
ЊЕН УЗБУЂЕЊЕМ. ТО МУ ЈЕ БИО
ПРВИ ЛЕТ НА МАРС...

ЈА БУ ДА ИЗИБЕМ,
А ВИ СПРЕМИТЕ ОРУЖ-
ЈЕ ЗА... ШТА ЂЕТЕ ТО,
КАРЛСОНЕ?

ДОЗВОЛИТЕ МИ
ДА ПОБЕМ С ВА-
МА, КАПЕТАНЕ...
АКО ВАМ ЗАТРЕ-
БА ПОМОЋ И...

ПОСТАРАЈ-
ТЕ СЕ ЗА ЗАДЊУ
РАДИО-АНТЕНУ,
А ЈА БУ ПОГЛЕ-
ДАТИ ОСТАЛО...

У РЕДУ, У РЕ-
ДУ... АХ! ПРВИ
ПУТ САМ КРОЧИО
НА МАРС...

ПОЛ ТРЕВЕРС СЕ
ТОЛИКО ЗАДУБИО У
ПОСАО ДА НИЈЕ НИ
ПРИМЕТИО...

ПА ОН ЈЕ
ПОТПУНИ
ИДИОТ!
КАРЛСО-
НЕ!

ЈЕСУ Л'
ОНО ТАМО
КАМЕНЕ
ЗМИЈЕ?

ПОЛЕ!
ШТА ОНАЗ
КАРЛСОН
РАДИ?!

КАРЛСОНЕ!
НЕМАМО ВРЕМЕ-
НА ЗА ГУБЉЕЊЕ! СВАКИ
МИНУТ ЈЕ ДРАГОЦЕН!

ИДУЋЕ НЕДЕЉЕ: ЗМИЈЕ НАПАДАЈУ!

РЕЗУЛТАТИ НАГРАДНОГ КОНКУРСА БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ

ИЗ СЕРИЈЕ «ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА МАРИНА»

На наш наградни конкурс „Будите детектив“ III серије „Истрага инспектора Марина“ за који су задаци објављени у бројевима 924, 925, 926 и 927 стигла су укупно 763 одговора. Од тога су била тачна 124. Од тачних одговора наш специјални жири извукао је на срећу имена три добитника:

1. Транзистор марке „Рио“ у вредности 15.000 старих динара добио је **ТОМИСЛАВ МАРКОВИЋ**, Индустијска 12, Смедеревска Паланка;

2. Ручни сат марке „Паљот“ у вредности 13.800 старих динара добио је **ЗОРАН СЕКУЛИЋ**, ул. Миладина Драгића Г-33, Какањ;

3. Ручни сат марке „Слава“ у вредности 10.500 старих динара добила је **ИАНА ПАВЕЛИЋ**, Вишњик 27/А, Сарајево.

За све оне читаоце који овог пута нису успели да реше сва четири детективска задатка дајемо

РЕШЕЊЕ НАГРАДНОГ КОНКУРСА: БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ

ПОГОДИТЕ КО ЈЕ ПРОВАЛНИК? 1. задатак објављен у броју 924 од 12. септембра 1969. године.

РЕШЕЊЕ: Провалник је претпостављао да Мерсије има новца, али је тачну суму од 5000 франака могао да прочита једино с упијача, а како су на њему слова исписана наопако то је писмо могао да одгонетне само неко ко је вичан томе — односно **ВЕСТЕЛИ**, бивши ручни слагач у штампарији.

И ви, драги читаоци, можете прочитати текст помоћу огледала.

ПОГОДИТЕ КО ЈЕ ЛОПОВ? 2. задатак објављен у броју 925 од 19. септембра 1969. године.

РЕШЕЊЕ: Да је крађа стварно почињена 10. августа — како је кривац то хтео да прикаже — просуто вино на земљи брз за 20 дана испарило на температури од 22°. Крађу је починио сам **ДАРАС** и то нешто пре него што је позвао полицију а кривицу је покушао да баца на Грандина и Мишела, доносећи опушке, новине и намерио не бришући просуто вино.

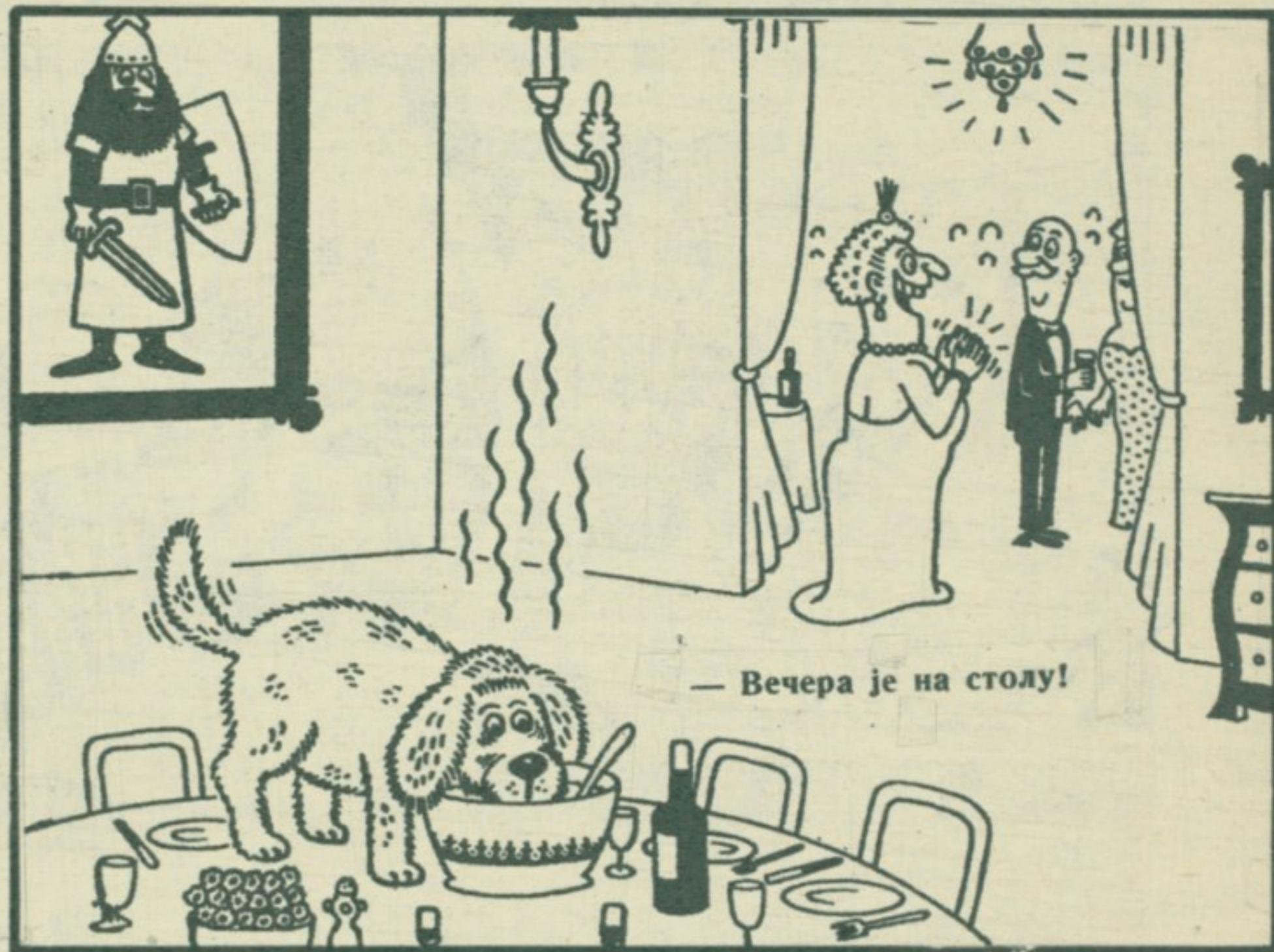
ПОГОДИТЕ КО ЛАЖЕ? 3. задатак објављен у броју 926 од 26. септембра 1969. године.

РЕШЕЊЕ: Провалник је коректор **ЛУДО ВАНВ**. Он се издвојио кад је рекао да у **ЧИН-ЧИНУ** никад није био. А откуд зна како се бар звао, кад су на њему поједина слова била испала. Нормално је што га се газда бара није сетио. Није могао све госте да запамти...

ПОГОДИТЕ КО ЈЕ УБИЦА? 4. задатак објављен у броју 927 од 3. октобра 1969. године.

РЕШЕЊЕ: Кривац је **ВЕРЖЕР** који је убио газду мотела. Изненађен доласком инспектора Марина он је на лицу места измислио причу да би се оправдао. А као што сви знамо, ледене шаре се стварају на унутрашњој страни окна а не спољашњој, а убица је тврдио да је газда мотела гребао рукама споља по прозорском окну да би га дозвоао у помоћ.

*** ХУМОР ***

— Вечера је на столу!

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ.

— Ако случајно нађете великог црног паука, знајте да је мој!

**ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА**

**БОЉЕ ЈЕ ИМАТИ
МОЗАК У ГЛАВИ
НЕГО У КИЧМИ**

(Либеријска пословица)

НИЛКО ИМЕ МАЛОГ НИЛСКОГ КОЊА

Кум је **БОРЂЕ ВАСИЉЕВИЋ**, ученик Оsn. школе „Радоје Томанић“ из Руданке, код Добоја.

Тачно 546 читалаца „ЗАБАВНИКА“ жедело је да буде кум тек рођеном нилском коњу. Готово би се могло рећи да је било онолико предлога колико је било кумова. Ипак, преовладала су имена: Срећко, Жељко и Нилко.

Посебан жири у саставу: Павле Симић, чувар малог нилског коња у београдском Зоолошком врту, инж. Александар Шарчевић, стручни сарадник Зоолошког врта и представник редакције „Забавник“, одлучио се за име — **НИЛКО**. За кума је на срећу извучен **Борђе Васиљевић**, ученик осн. шк. „Радоје Томанић“ из Руданке код Добоја, коме и припада наша награда — **ТРАНЗИСТОР „РИО“**. Осталим читаоцима који су такође предложили име **НИЛКО**, додељују се лепе утешне награде — књиге

Павле Симић и Александар Шарчевић, чланови жирија, дуго су већали пре него што су одлучили ко ће бити кум малом нилском коњу.

Издавачко предузеће „НАРОДНА КЊИГА“ из Београда, Шафарикова 11,

поклања по једну књигу **БАЈКИ** овим читаоцима:

1. Саша Стојковић, П. Бакића III, М 60/3 улица II, Нови Сад; 2. Душко Цветинов, Иве Лоле Рибара 6, Струмица; 3. Татјана Васиљевић, Булевар Револуције 3, Бања Лука; 4. Југослав Нешић, Насеље ХРАСНО 24, ст. 38, Сарајево.

Издавачко предузеће „ВУК КАРАЧИЋ“ из Београда, Краљевића Марка 9, поклања по једну књигу **ОСТРВО ЗАЉУБЉЕНИХ МАЈМУНА** од Филдера:

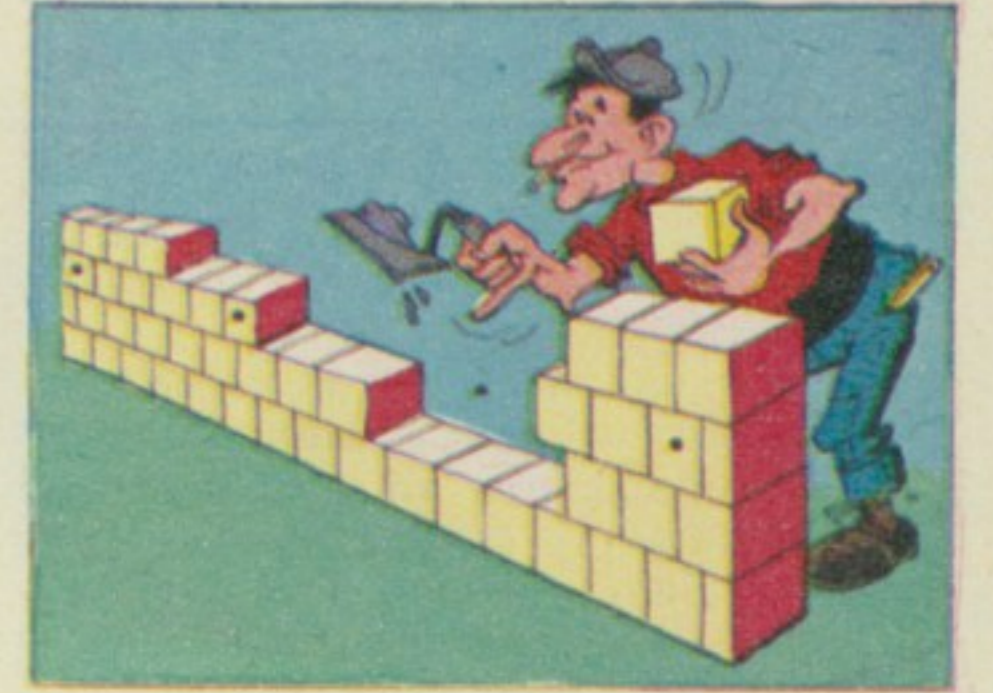
1. Петру Стевановићу, Поп Ташкова 10, Београд; 2. Биљани Петровској, Железничка 40, Скопље; 3. Бранки Дабовић, М. Тита, солитер I, Добој; 4. Горету Сарагиноску, Кеј 4. јула бр. 6, Прилеп.

КАПЕТАН Кејт

ЗА ТРЕН ОКА

Верујемо да ће вам бити потребан само један помнији поглед на наш цртеж и мало бројања, па да погодите колико још цигала недостаје мајстору да заврши овај зид.

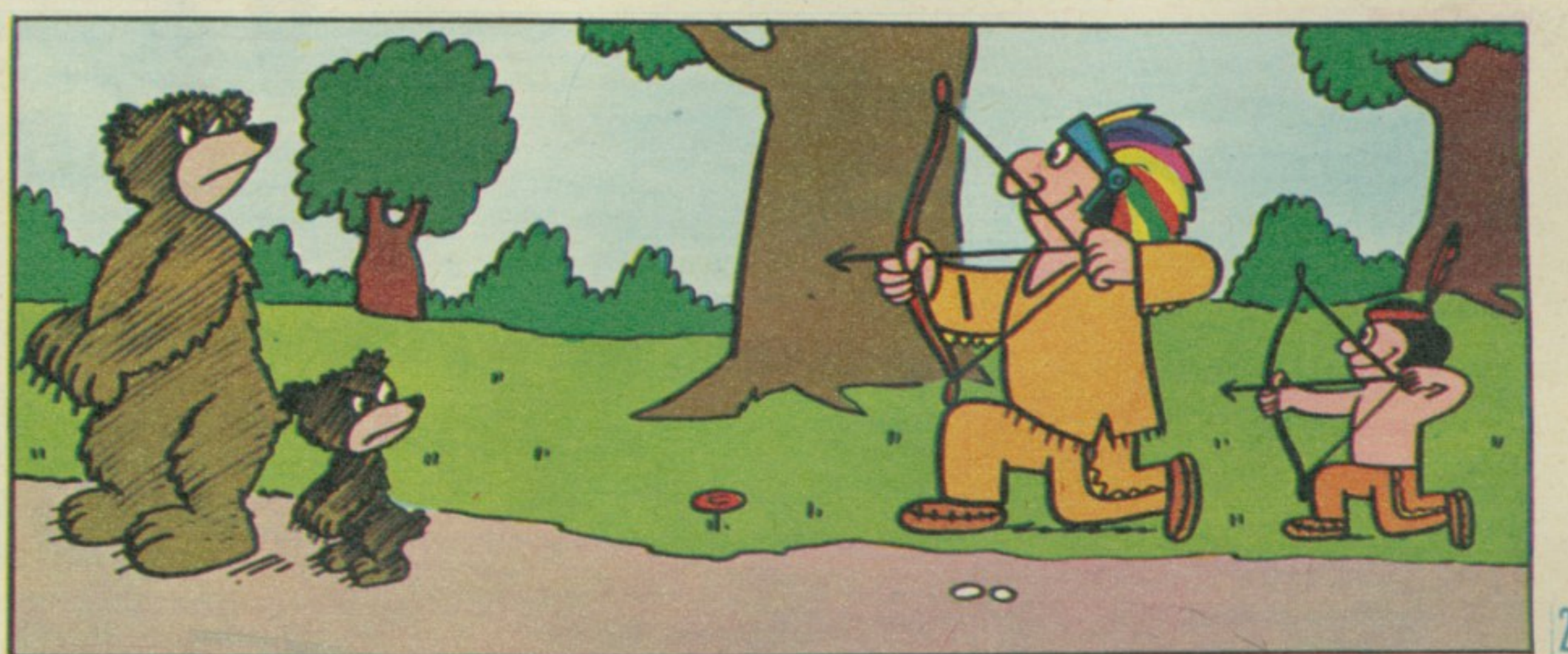

ОДГОВОР:

Мајстору недостаје још 19 цигала да заврши зид.

СЕДАМ РАЗЛИКА

Пронађите седам разлика између ова два цртежа.

Појурите, Алане! Идемо кући, на Земљу! — узвикну Цин.
Алан узме путну торбу — њихов једини пртљак, јер је транспорт робе на линији Месец — Земља био толико скуп да су уочи поласка продали све своје ствари. Алан се код лифта придружи супрузи и попеше се на ниво на коме је била управа.

Желим вам срећу!

— Ви нас заиста напуштате? — упита Ана Стоун, руководилац за услуге примајући кључеве од њиховог стана.

— Очекивали сте да ћемо се предомислити? — упита Цин.

— Не, зато што ви и ја другачије гледамо на ствари — одговори Ана. — Била сам овде кад се Месечев град састојао од три обичне изоловане колибе повезане тунелима кроз које смо морали да пузимо четвороношке. Искрено вам желим да вам доле на Земљи буде лепо. Срећан пут!

Кад су опет били у лифту, Цин рече мужу:

— Ово је најсрећнији дан мог живота. Једва чекам да се вратимо на добру стару Земљу на којој човек може честито да удахне чист ваздух. Зар се ти не радујеш повратку?

— Како да не! — одговори Алан. — Кад се само сетим пецања, скијања... Велика је ствар што се враћамо.

Кад су се попели на ниво под самом површином, Цин и Алан пођоше покретним тротоаром до ракетододрома, где су их пријатељи већ очекивали. Једна пријатељица упита Цин:

— Зар се не бојиш да путујеш експресним бродом на атомски погон?

— Не, а осим тога више волим да стигнем за два дана кући него да двапут преседам на свемирским станицама и путујем недељу дана свемиром.

Ускоро су преко звучника позвани да уђу у цилиндер којим ће се одвести на писту за лансирање. После срдачног опроштаја, Цин и Алан уђоше у цилиндер и после неколико минута нађоше се иза брда која су штитила Месечев град од радиоактивних испусних гасова свемирског брода. Ушавши у своју кабину прикопчаше се за седишта кад се зачу алармно звоно. Ускоро осетише велики притисак од убрзања, али после извесног времена брод пређе у слободан лет, а они у бестежинско стање.

Све је њеже

Путовање се после два дана срећно завршило и, кад су осетили успоравање и чули сигнално звоно, био је то знак да су стигли на Земљу.

— Шта је то? — упита Цин. — Није могуће да смо летели — осећајем се тешка као олово.

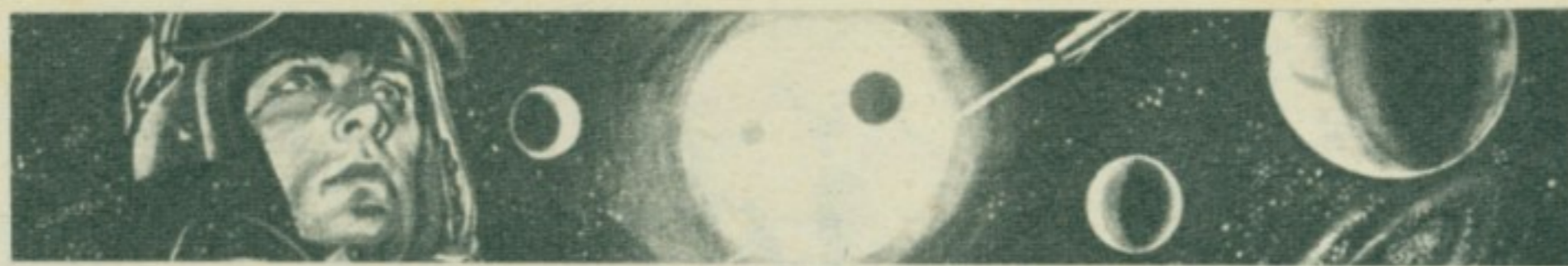
— И са мном је исто — узврати Алан. — Заборавила си на Земљину тежу: сад смо 6 пута тежи него на Месецу.

Алан и Цин се истетураше из брода придржавајући једно друго:

— Није чудо што нам је тешко — рече Алан. — Осам година рада у Месечевој лабораторији ипак ствара извесне навике, а додај томе и свемирску болест од убрзања и бестежинског стања.

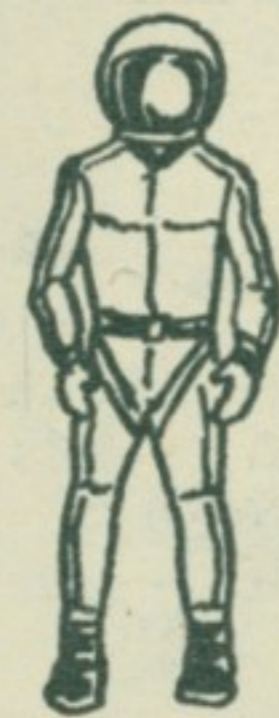
— Алане, важно је да смо код куће! — узвикну Цин.

Уто стиже и њихова путна торба. Кад је Алан покушао да је подигне, учинило му се као да је прикована за тло. Пакујући на Месецу, потпуно је изгубио из вида шта значи 15 килограма горе, а шта на Земљи. Срећом, носач је био у близини и они кренуше за њим до покретног

ПОВРАТАК

АРТ РОЦЕРС

ЖИВОТ НА ЗЕМЉИ НИЈЕ ДОВОЉНО ЗАНИМЉИВ ЉУДИМА КОЈИ РАДЕ У СВЕМИРУ, АЛИ НА ЊОЈ ИМ ИПАК НАЈВИШЕ НЕДОСТАЈЕ РАЗУМЕВАЊЕ

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

тротоара и хотела у близини ракетододрома.

Пошто су вечерали у соби, изувише уморни да би негде изашли, одмах су легли. Обоје су имали главоболу и било им је хладно, болеле су их ноге, али најважније је било да су опет били код куће.

Синтетичка храна

Алан се сутрадан вратио из града са купљеном земаљском одећом, али мртав уморан. Таман је хтео да се мало испружи, кад им у посету дође мајка њихове младе колегинице из Месечеве лабораторије и поче бесконачну причу.

— ... Кад сам сазнала да сте у граду, нисам могла да сачекам да се распитам о мојој сиротој кћери. Како је она? Да ли је ослабила? Те модерне девојке мисле само на линију, а за здравље и не хају. Посла ми је слику — поше изгледа, делује потхрањено... Па да, синтетичка храна...

— Она не једе синтетичку храну, госпођо Кларк — рече Алан.

— ... мора да је немогућа. Шта сте рекли?

— Ваша јединица не живи од синтетичке хране. У Месечевом граду има у изобиљу свежег воћа и поврћа. Постоји опромна плантажа са „ер-кондишн“ системом — објасни Цин.

— Па ја то и кажем! Не видим како се на Месецу може добити храна из „ер-кондишн“ машина! — узвикну госпођа Кларк.

— У Месецу, госпођо Кларк! А осим тога, растиње у плантажи се развија као ово на Земљи, нема никакве разлике — рече Алан нестрпљиво.

— Па, ваљда се ви у то боље разумете — признаде госпођа Кларк. — Али ја бринем за моју малу, тако далеко од цивилизације, без икога блиског да с њим разговара, без позоришта и опере, без културног живота, без...

— Месечев град има стерео траке свих вредних драма, опера, књига и филмова које и ви овде имате, госпођо Кларк — узврати Алан помало љутито.

— Заиста? — упита госпођа Кларк и продужи са својим утисци-

ма о досадном животу на Месецу на коме никад није била.

Кад је госпођа Кларк коначно отишла, Цин и Алан погледаше се с разумевањем, а затим прснуше у смех.

Месечари

Вечера код Алановог оца није прошла ништа боље од посете госпође Кларк. Најгори тренутак дошао је кад је Аланов отац, молећи за тишину, рекао:

— Алане, не нам сад испричати како живе Месечари!

— НЕЋУ НА МОРЕ, Хоћу да идемо кући — узвикну Цин и бризну у плач. Алану је лакнуло — и он је желео исто.

Алан се угриве за уону. Становници Месечевог града (иначе одабрани научници и стручњаци) заиста су звали једни друге Месечарима, али такав израз је на Земљи звучао сасвим другачије, чак помало подсмешљиво.

— Алане, причај нам како је на Месецу — замоли један гост.

— Не на Месецу, већ у Месецу — одговори Алан. — Ми кажемо у Месецу јер живимо под његовом површином. Станови и лабораторије, са изузетком неколико опсерваторија, налазе се наравно под земљом.

— Зашто „наравно“? Бојите ли се метеора? — упита једна гошћа.

— Не више него што се ви бојите муња. Живимо у подземљу да бисмо избегли велике промене температуре и да би лакше радио систем за стварање вештачког притиска.

— Али зар не осећате бол у ушима од вештачког притиска? — упита једна жена.

— Притисак је апсолутно исти као у овој соби, на пример — махну Алан руком око себе. — Месечев град вам се чини чудним зато што је далеко и зато што никад нисте били у њему.

— Плашим га се — спресе се жена.

— Господине Алане, претпостављајући да је све то лепо са гледишта науке и тако даље, зашто се троши толики новац за колонију на Месецу, извините у Месецу? — упита један гост.

— Сами сте већ дали одговор на то питање — узрати Алан. — Историјски гледано, научна истраживања оправдала су сваки новчић који се за њих давао.

Цин је била веома уморна, ноге су је страховито болеле и она и Алан се убрзо извинише и такси-хеликоптером вратише у хотел.

Сутрадан ујутру Цин изрази жељу да што пре оду у место у унутрашњости у коме су (јој) родитељи оставили мало имање са кућицом.

— Погледај само праšину испред прозора — рече она мужу. — Овај град је прљав. У Месечевом граду могла сам стално да носим белу одећу, а овде би она за један дан била црна. Ларма од саобраћаја је

ужасна и не могу више да је подносим. Како је Месечев град тих! Хајдемо што пре на село, драги!

— Чудно је то — рече Алан. — Не би ме могла натерати да се вратим на Месец, али синоћ сам брањено Месечаре кад год сам отворио уста.

— Знам — узврати Џин. — Људи се понашају као да је Земља најбољи могући од свих светова, као да је живот на њој једини прави живот. Неки од њих заиста ни у шта не верују, а неки су тако пуни разумевања да ти је одмах јасно да у ствари ништа не схватају — не знам која ме од те две врсте људи више нервира. Хајдемо још данас у село!

— У реду, одмах ћу наручити такси-хеликоптер, а ти се докле спреми.

Побраћак кући

Међутим, ни близина природе није могла да ублажи невоље свакидашњег живота којима су на селу били изложени повратници са Месеца. Велики ауто-пут пролазио је близу саме куће, бука је била неподношљива, али Џин и Алан се ни су предавали. Алан је писао стручну књигу из физичке хемије, а Џин му је помагала у обради података, кувала и одмарала се.

Међутим, једног дана прела је канализациона цев и једини водоинсталатер у селу рекао је да мора да се замени, али да то може да учини тек на пролеће јер нема материјала и радне снаге, а затим је брзо отишао.

Алан је знао да сад испашта сопствену неопрезност. Наиме, у берберници једног дана није могао више да издржи глупа питања и пецања мештана, па је почео да им узвраћа бајкама о инсектима и црвима на Месецу итд, али се нико од присутних није смејао кад им је објаснио да је у питању шала. Водоинсталатер је био један од насамарених...

Позвали су мајстора из града и он је све средио, али се Џин једног дана вратила плачући из радње. Продавац је одбио да јој изда робу под изговором да је већ продата. „Не знам и не тиче ме се да ли сте ви и ваш муж били на Месецу или не, али са људима који доводе радну снагу са стране нећу више да тргујем“ рекао је, а Џин је бризнула у плач.

— Драга, немој да плачеш, отићи ћемо на море да се одморимо и све ће бити у реду — рече Алан тешћењу.

— Нећу на море, хоћу да идемо кући! — узвикну Џин.

— Шта? Мислиш — назад, у Месечев град? — упита Алан.

— Да, није у питању прљавштина, ни хладноћа, ни ларма, нити цев, ствар је у томе што нас овде не разумеју — рече Џин кроз сузе.

— Потпуно си у праву. И сам сам осетио да имам срце Месечара, али сам се бојао да ти признам. Покушао сам да будем стрпљив, али не иде па не иде. Недостају ми људи са доброг старог Месеца, цивилизовани људи. Коначно, упитајмо се шта је потребно да би човек добио посао на Месецу? — интелигенција, знање, образовање. Много стаје да се човек пошаље на Месец да ради, а још више да тамо борави, па зато мора много и да вреди. Није битна чињеница да је Месец најугодније боравиште које је човек икад себи изградио — битни су људи који тамо живе. Хајдемо кући! — рече Алан узбуђено и позва телефоном Управу за радове на Месецу.

Напету пратећи израз његовог лица док је разговарао, Џин виде да је почео да се разведрава... Алан спусти слушалицу и рече:

— Све је у реду, наша места су још упражњена и примају нас опет! Враћамо се кући...

ТУНГА И ШРНИИ ЖАРЕБАЦ

ПОДСЕТНИК

Доглед за позориште јапанске производње. Може се набавити у продавници „Синифото“, Кнез Михаилова бр. 2, Београд. Цена је приступачна 32,15 НД.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

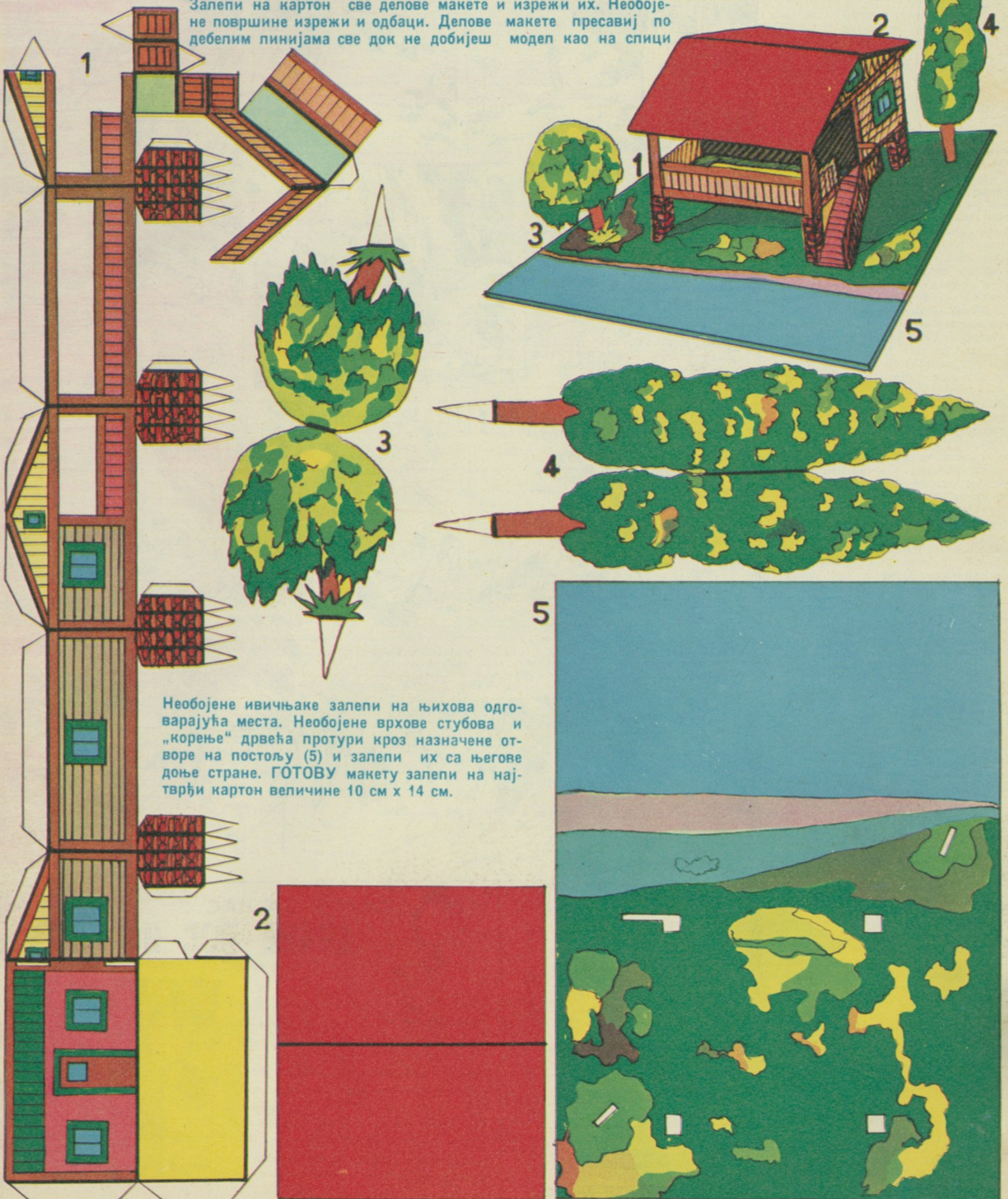
ИАНА РОС И «КОСА»

Диана Рос и њен ансамбл „Сју-примс“ безброј пута су доказали своју вредност. Уосталом, стиче се утисак, они и не могу да певају лоше. Овог пута, међутим, ова феноменална певачица шокирала је у правом смислу речи све оне који воле добру и лепу музику: снимила је плочу са две најпопуларније теме из мјузикла „Коса“. То су: „Водолија“ и „Пустите сунце“. Плочу је издао РТБ, а цена је 8,50 динара.

ИЗРЕЖИ, ЗАЛЕПИ И САСТАВИ

ВИКЕНД-КУЋУ НА ОБАЛИ РЕКЕ

Залепи на картон све делове макете и изрежи их. Необојене површине изрежи и одбаци. Делове макете пресавиј по дебелим линијама све док не добијеш модел као на слици

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Имам 15 година и желео бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Хоби ми је скупљање марака. Бавим се радио-техником. Идем у I раз. Средње економске школе. Милорад Темелковски, ул. Климент Охридски бр. 7, Битољ.

Желим да се дописујем с друговима и другарицама широм Југославије. Навијам за „Партизан“. Скупљам разгледнице и салвете. Славица Сретеновић, уч. VII р. осн. школе „Б. Крсмановић“, Доња Мутница код Параћина.

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Скупљам салвете, разгледнице и марке. Имам 12 година и идем у VI разред. Стојка Петрова, ул. Кирил и Методи бр. 20, Штип.

Имам 12 година и идем у VI разред осн. школе. Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и из разних крајева света. Мој хоби је скупљање салвета, разгледница и марака. Цветанка Јаскова, Страшо Пинџур бр. 5, Штип.

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље и иностранства. Мој хоби је скупљање салвета и разгледница. Волим забавну и бит музику. Учим руски језик. Снежана Милановић, ул. Антонија Аксентијевића 35, Владичин Хан.

Имам 15 година и идем у I разред гимназије. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и иностранства. Навијам за „Првену звезду“. Хоби ми је скупљање поштанских марака. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Зоран Вечејац Б. Кидрича 40, Београд.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије. Хоби ми је скупљање салвета и разгледница. Идем у VIII разред и имам 14 година. Језик дописивања руски и српскохрватски. Навијам за „Партизан“ и волим музику. Божица Ђеранић, Железничка колонија 30, Вешка, Срем.

Желела бих да се дописујем са својим вршњацима широм наше земље. Језик дописивања енглески. Имам 14 година и идем у VII раз. осн. школе. Сакупљам марке, разгледнице, салвете и слике певача и глумаца. Желим да се мењам преко писама. Бранка Мићевић, Браће и сестара Капор 18, Вања Лука.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Хоби ми је скупљање салвета, разгледница, слике глумаца, певача и писаца. Идем у VIII разред и имам 13 година. Ружица Недељковић, Нова Колонија 66. з. п. Звечан.

Ученица сам VII разреда и желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље и иностранства. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Сакупљам марке, салвете, значке и репродукције слика. Смарагда Мујезиновић, Сестара и браће Капор 20, Вања Лука.

МАЛА ПОШТА

ЗАБАВНИК ПОД МИКРОСКОПОМ

Драги Забавниче,

Твој лист ми се веома свиђа и редовно га пратим али у броју 927 нашла сам једну погрешку на насловној страни. Девојка која седи на десној руци момка има погрешне ципеле: пета десне ципеле је затворена, а леве отворена.

Примите много поздрава од Љубице Штамбук, Ослобођења 5, — Сплит.

Драго нам је што читаоци тако помно прате наш лист и запажају сваку ситницу у њему иако нам, признајемо, то отежава посао и тера нас да отворимо овог пута, очигледно, зајмурили смо на једно.

КО ИДЕ У БРИСЕЛ?

Поштована редакцијо,

У вашем Забавнику број 927 приметио сам да сте објавили да ће Слободан Белић, овогодишњи атлета — победник на конкурсима „Темпа“, у Бриселу заступати нашу земљу за избор Мистер света. Међутим, ја мислим да ће нашу земљу заступати Петар Младеновић, који је у „Темпу“ од 1. X 69. године дао и своје дрве изјаве. Молим вас одговорите ми тачно.

Ваш стални читалац Стојан Петров, Гинска бр. 6, Димитровград.

Петар Младеновић који је на конкурсима „Темпа“ изабран прошле године за атлету (Мистер Југославије) и коме према томе припада право да иде на избор Мистера света одбио је у први мах да иде у Брисел. Уместо њега лист „Темпо“ одредио је Слободана Белића овогодишњег атлету. — Али, Петар Младеновић се у последњем моменту предомислио и одлучио да ипак иде на избор Мистера света. У „Темпу“ сам тако и написао а нисам могао да унесем ову исправку у тексту у „Забавнику“ јер је лист већ био у штампи. Извињавам се читаоцима.

Милан Чабрић

ГУЖВА НА ЗАБАВНИКОВОМ САЈМУ КЊИГА

Драги Забавниче,

Редован сам читалац твога листа. У њему сам нашао многе занимљивости, али највише ми се допало то што си пружио могућност онима који нису могли купити књиге на Сајму књига, да то учине преко твога листа.

Пуно поздрава од Небојше Тастића, Бабички одред 53-а, Лесковац.

Молим да наручене књиге пошаљете што пре на адресу назначену у купону, јер их нестрпљиво чекају два добра дечака, одлични ђаци и стални читаоци вашег листа.

Мам

Драги Забавниче,

Да ли можемо после петка да шаљемо купоне за књиге?

Милан Васић, Бориса Кидрича 61, Банатски Деспотовац.

Драги читаоци, Забавников сајам књига биће отворен више недеља. Шаљите своје купоне и даље. Ипак, пошто је навала велика, пожурите да се не распродају!

ОБУЦИТЕ...

Драги Забавниче,

твој лист читам две године и иако је леп. Кад дође петак, устанем рано јер знам да ће се продати. Идем у четврти разред осн. шк. „Петар Коџић“. Пишем ти да ти кажем да ми се свиђа што излазе стрипови а још више што излазе: Цица, Ана Денис, Весна и њихова оделца, и жетела бих да их буде још. А сада пуно поздрава од Весне Ђурдије, Херцеговачка 13, Земун.

Драга Весна, пошто у нашу редакцију често стижу писма сличне садржине, Забавник је решио да настави с објављивањем рубрике „Обуците...“. Читај идуће бројеве и у њима ћеш наћи оно што волиш — Цица на сајму моде, Анину јесењу гардеробу...

* УКРШЋЕНЕ РЕЧИ *

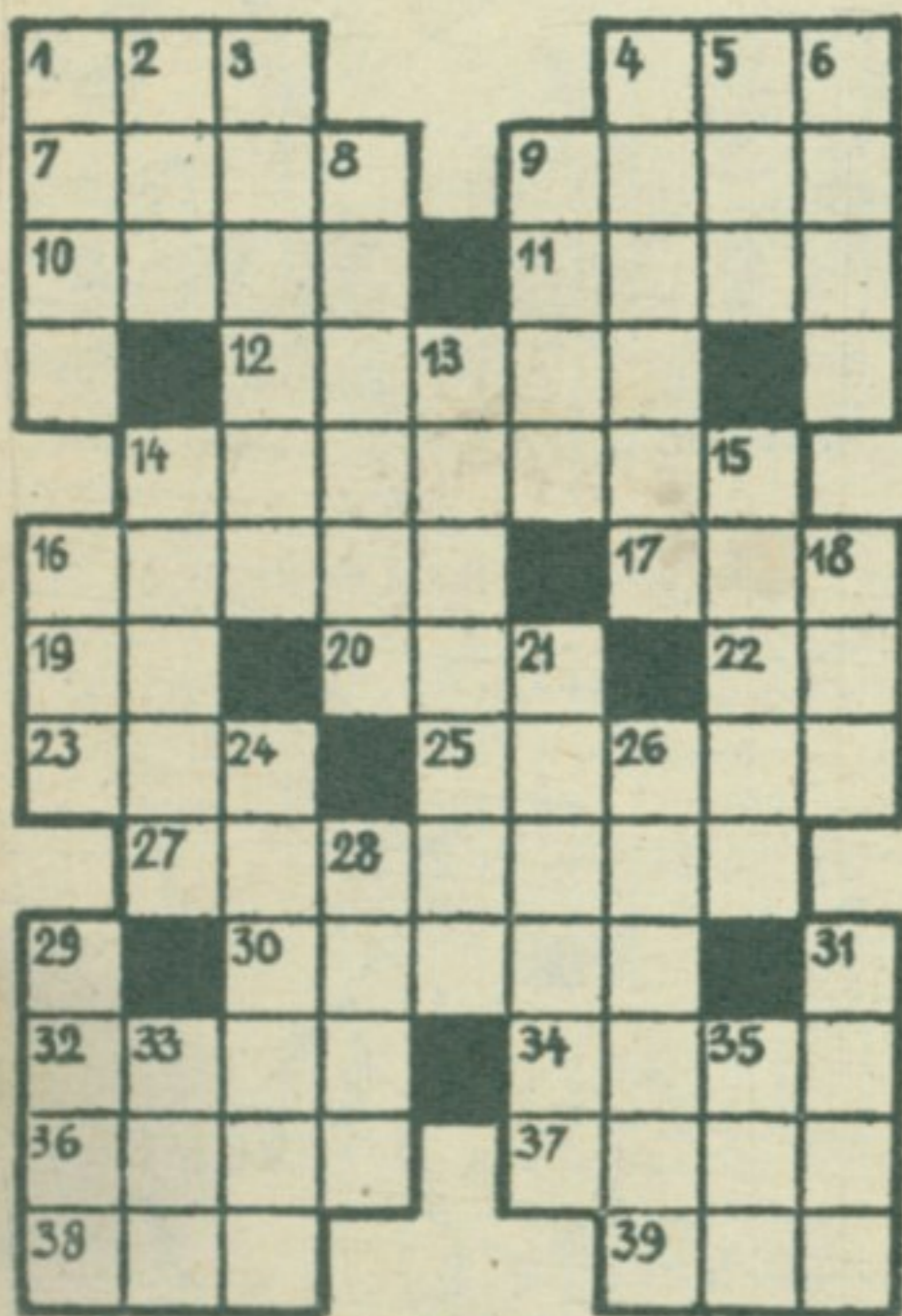
Водоравно: 1) индустријска биљка, 4) француски књижевник (Виктор), 7) музичка ознака за нумерисање дела композитора, 9) дефект, 10) узраст, 11) пасмина, 12) поткрезље, 14) француски књижевник („Тартиф“), 16) разумљив, 17) планина у Србији, 19) јединица електричног

отпора, 20) добит (турц.), 22) два слова, 23) поклон, 25) врста тканине, 27) једно од Великосундских острва, 30) време, 32) острво у Средоземном мору, 34) атмосферска падавина, 36) марка аутомобила, 37) летопис, 38) речно острво, 39) свеза.

Усправно: 1) водено пространство, 2) аустријска новинска агенција, 3) музејски стручњак, 4) индустријско место у Хрватском загорју, 5) плин, 6) коштуњаво воће, 8) град у Србији, 9) завршетак, 13) наш књижевник и преводилац (Станислав), 14) део печачког прибора, 15) врста загонетке, 16) халогени хемијски елемент, 18) индустријска област у Западној Европи, 21) роман египетске књижевнице Дафне ди Морје, 24) мрежњача у оку (мед.), 26) годишњи приход са имања, 28) годишње доба, 29) риба јаја, 31) држава у Африци, 33) низ, 35) вунена марама.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Мосор, 6) Рубикон, 8) Мор, 9) кап, 11) аб, 12) Лим, 14) ре, 15) сајам, 16) И(ван) Ц(анкар), 18) Сар, 19) ба, 20) село, 22) твор, 24) три, 26) рак, 27) кварт, 30) АП, 32) око, 33) еч, 34) Лок, 36) Ади, 37) анис, 39) И-лић, 40) Стендал.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22.711.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ: РЕШЕЊЕ СА 18. СТР.

Кривац је Жорж Капрон! Он је убио свог брата Марсела, који је лошим пословањем довео њихово предузеће до пропасти. Да би отклонио сумњу од себе и скренуо пажњу полиције на отпуштене службенике, написао је лажно анонимно писмо. Само превидео је једну ствар: предајући инспектору писмо које је тобоже добио његов брат, пружио му је папир дугуљастог правоугаоног облика, а коверат је краћи и четвртаст. Према томе...

WALT
DISNEY

МИКИ

